

Mostra
Literària del
Maresme
XXVIII

Vilassar
de Dalt
2011

• Mostra •
Maresme • Literária •
• XXVIII •

PRESENTACIÓ

La Mostra Literària del Maresme continua, any rere any, fidel a la seva cita. És un d'aquells moments en què tenim l'oportunitat de descobrir i compartir les històries, els sentiments i les sensacions que ens transmeten les narracions i poesies que han superat la final i han aconseguit el premi del jurat comarcal.

Unes ens descriuen una realitat propera i coneguda; d'altres ens fan volar la imaginació per presentar-nos mons màgics i plens de fantasia; però totes elles aconsegueixen una cosa molt important: emocionar-nos.

La Mostra Literària del Maresme celebra aquest any la seva vint-i-vuitena edició i ho fa demostrant que l'art de la paraula escrita es manté molt viu en el nostre territori. És un plaer comprovar que les inquietuds literàries dels nostres nens i nenes i dels nostres joves es conserven en un moment en què ha augmentat la nostra dependència de les tecnologies de la informació i la comunicació, dels missatges curts i ràpids, de la simplificació del llenguatge – sovint no gaire correcte sintàcticament i gramaticalment parlant.

La implicació dels ajuntaments, de les escoles i dels maresmenques i maresmenques fa possible que aquest certamen literari gaudeixi d'una excel·lent salut. Des del Consell Comarcal del Maresme felicitem tots els participants i, en especial, els que heu aconseguit un premi (ja sigui a la fase local o a la comarcal).

A tots i a totes us animem a continuar enfortint la Mostra Literària del Maresme amb la vostra implicació i participació.

Miquel Àngel Martínez i Camarasa
President del Consell Comarcal del Maresme

BENVINGUDA

Escriure ens transporta. Podem expressar sentiments, situacions, pensaments, o simplement fer, de les obres dels altres, allò nostre.

Cada any, diferents pobles del Maresme celebrem els premis literaris, convidant a participar tots aquells convilatans que a través de la llengua ens fan arribar una part d'ells, les seves obres.

Vilassar de Dalt acull enguany la mostra literària del Maresme, i estem orgullosos de poder realitzar l'acte d'entrega de premis.

La nostra llengua, el català, és el vehicle bàsic amb el qual ens expressem, i a més la seva riquesa ens permet poder expressar allò que sentim, imaginem o desitgem.

L'art d'escriure ens permet gaudir de l'art de llegir, ens ajuda a comprendre el que ens envolta i a interpretar lliurement allò que l'autor vol transmetre.

Volem també agrair la tasca que el Consell Comarcal del Maresme ha realitzat els darrers anys, impulsant aquests actes i reculls, demostrant que la lectura i l'escriptura són una part molt important de la nostra cultura i alhora un bé comú que mai hem de perdre.

Finalment, només volem felicitar tots els autors que més endavant trobareu, i animar-los a continuar fomentant la cultura catalana a través de les lletres.

“El més gran dels misteris, la manera d'unir unes lletres amb les altres.”

Xavier Godàs i Pérez
Alcalde de Vilassar de Dalt

Xavier Yelo Blat
Regidor de Cultura

ÍNDEX

PROSA

Grup A - Primer premi:

L'electró viatger. Adrian Novo 9

Grup A - Segon premi:

En Martí i la guitarra que parlava. Lara Parera Pujadas 10

Grup B - Primer premi:

El ganivet hippie. Marina García Sarmiento 11

Grup B - Segon premi:

El misteri del far. Mireia Paniagua Sánchez 14

Grup C - Primer premi:

**Dues cullerades d'amor i un bon grapat de
petons i llibertat.** Mireia Palos Figueras 18

Grup C - Segon premi:

Els números perduts. Clàudia Jara Bognà 22

Grup D - Primer premi:

Perdudes telefòniques. Maria Andreu Reija 24

Grup D - Segon premi:

Història d'una decisió. Aina Garí Soler 32

Grup E - Primer premi:

Una taula, dues copes, tres cadires. Sergi Gallego Vila 38

Grup E - Segon premi:

El meu últim desig. Andrea Cárdenas Burgos..... 44

Grup F - Primer premi:

Quan no entra la llum. Esther García Nicolàs 47

Grup F - Segon premi:

La dona del mar. Quim Calvo Vergés 56

POESIA

Grup A - Primer premi:	
El meu coixí. Ester Anglas Graupera	63
Grup A - Segon premi:	
El llapis i la maquineta. Maria Lagunas Masferrer	64
Grup B - Primer premi:	
L'horitzó. Carlos Reverter Domínguez	65
Grup B - Segon premi:	
Les 4 estacions. Anna Corbera Poch	66
Grup C - Primer premi:	
Món d'oblit. Marçal Nonell Ruscaleda	67
Grup C - Segon premi:	
M'encanta llegir. Judith Casanovas Roma	69
Grup D - Primer premi:	
Quan el món es torna boig. Joaquim Ortiz De Haro	70
Grup D - Segon premi:	
Una llàgrima. Paula Jara Boguñà.....	76
Grup E - Primer premi:	
Declivi. David Martos Mompert	77
Grup E - Segon premi:	
Dringuen cristalls. Primitiva Reverter Otón	79
Grup F - Primer premi:	
Sota els estels. M ^a Teresa Reyner Romaguera	86
Grup F - Segon premi:	
Hi ha res més que l'amor?. Montserrat Riera Rojas	98

REGLAMENT

Bases de la Mostra Literària del Maresme	107
Acta del jurat qualificador de la XXVIII	
Mostra Literària del Maresme	111

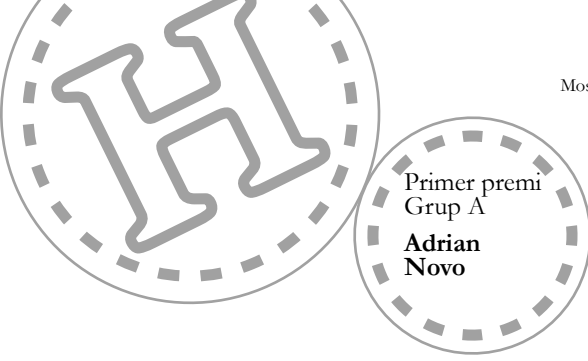

Mostra
Literària del
Maresme
XXVIII

Prosa

L'ELECTRÓ VIATGER

Hi havia una vegada un electró que volia viatjar per tot el món. Estava cansat que tothom li digués que era negatiu, i va decidir marxar d'aquell lloc.

Va començar el seu viatge pels cables d'una central d'electricitat. Com que els cables són conductors elèctrics va poder viatjar lliurement. Després es va trobar amb un vidre, però com que el vidre és un aïllant elèctric no va poder continuar el seu viatge per aquest camí, així que va buscar una altra sortida. Va veure a l'altre costat un cable que conduïa a una pila, i va decidir continuar per allà el seu camí.

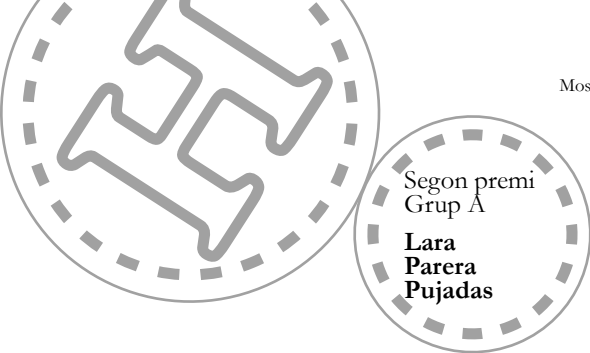
La pila es tornava a connectar amb un altre cable, així que l'electró va poder viatjar molt ràpidament per la central d'electricitat. Poc després es va trobar amb un protó que li va explicar que ell tenia càrrega elèctrica positiva. Llavors el nostre electró va voler ser un protó. Però això no era possible, així que el seu amic li va explicar que si buscaven un neutró podrien ser molt amics. L'electró i el protó van anar a buscar un neutró. Van seguir el seu viatge pel cable, i es van trobar amb una goma. Per allà no podien continuar. Així que van continuar pel cable i van trobar una bateria. Allà es podien moure lliurement fins que van veure un neutró:

—Hola! Em dic Xispa i aquest és el meu amic Ritxi, el protó

—va dir l'electró—. Vols ser el nostre amic i així podríem formar junts un àtom?

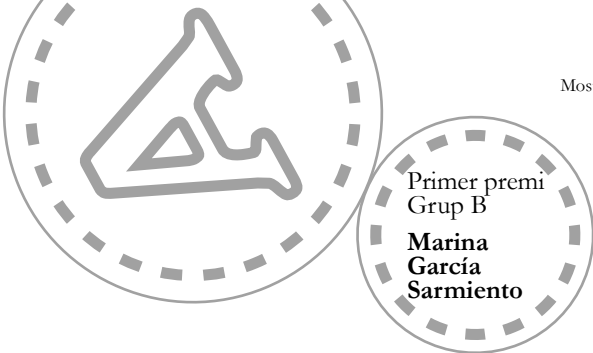
—És clar que sí! Jo em dic Jeremy.

Tots tres junts es van unir i van formar un àtom, i van ser els millors amics per sempre.

EN MARTÍ I LA GUITARRA QUE PARLAVA

Hi havia una vegada, en un petit poble, un noi que es deia Martí i li agradava molt tocar la guitarra. Un dia, mentre en Martí s'estava preparant el concert, a la guitarra li creixien cames, braços i ulls. Llavors la guitarra va veure que nevava molt i va decidir que sortiria a jugar amb la neu. En Martí ja estava preparat per al concert i estava molt esverat perquè no trobava la guitarra. La guitarra s'ho passava molt bé jugant amb la neu i va dir "Iupiiiiiii!". Mentre lliscava per la neu, va tenir una gran idea: va agafar aigua molt, molt, però que molt freda i la va tirar a la neu. La neu es va convertir en gel i va començar a patinar sobre el gel. El noi es va quedar parat però finalment es va posar uns patins i va atrapar la guitarra i li va dir: "He d'anar a un concert. Estigues quieta d'una vegada per totes!!! Vinga, anem al concert, que arribarem tard." Mentre en Martí tocava, la guitarra va intentar parlar, però la fada amb un toc de vareta va fer que la guitarra tornés a ser normal. Va ser així com en Martí va poder fer el concert. I conte contat, conte acabat, i si no és mentida és mitja veritat.

EL GANIVET HIPPIE

Aquell matí, la Susanna es va llevar aviat. Marxava d'excursió amb els seus companys de l'escola. Després de fregar-se els ulls dues i tres vegades, es va posar les sabatilles i la bata i va baixar a la cuina. La seva mare li estava preparant l'entrepà de pernil, el suc de poma i la carmanyola amb els macarrons, les croquetes i la fruita. Ella es va posar a fer-se l'esmorzar. Mai no sortia de casa fins a haver-se omplert bé la panxa: un suc de taronja natural, un bon bol de llet fresca amb cereals i una llesca de pa amb mantega i mermelada de maduixa.

Va parar la taula per a ella i per a la mare. El seu germà, en Roc, feia ja mitja hora que havia marxat cap a la universitat. I el seu pare no hi era. Feia tres dies que havia marxat cap a Irlanda per motius de feina i no tornaria fins al capvespre.

Dos gots de suc, la tassa de cafè per a la mare, el bol per a ella, les culleretes, el sucre, el Cola Cao, la mantega, el pot de mermelada...

Va obrir el calaix dels estris, el va buscar i el va trobar, el seu ganivet preferit, amb els seus colors vistosos. Ella el volia fer servir per tallar les taronges. Una, dues, tres i quatre vegades ho va intentar. Força, més força i una mica de manya. Però res. No podia. Aquell ganivet no tallava. La mare li va dir:

—Deixa-ho, ara ho faig jo.

Però tampoc. No hi va haver manera. Aquell ganivet es negava a tallar. No hi va donar més importància i el va deixar sobre la taula, per provar de tallar les llesques de pa. Però, tampoc!!! “Com pot ser, això? El pa és més tou que la pela de les taronges. No ho entenc.” Cada vegada que volia tallar alguna cosa no podia.

—Ei, com és que no talles? —va pensar en veu alta la Susanna.

De sobte va sentir:

—Relaxa't noieta, no he nascut per fer mal a ningú. No vull tallar res. Quan ho faig, tinc males vibracions. Pau i amor, noia, pau i amor —va respondre el ganivet.

—Com, que no vols tallar? Però si és la teva funció, tu serveixes per a això!

—Que no, noia, que t'equivoques. Em dóna *mal rotllo* haver de tallar. No, no ho vull fer. Que ho faci un altre. Mira dins el calaix, segur que hi trobes algun voluntari per fer-ho...

La Susanna no s'ho podia creure. Aquell ganivet, un ésser inanimat, havia pres vida i li estava parlant. “Res, res, això és que encara estic adormida”. Va passar olímpicament, va deixar el ganivet al calaix, en va agafar un altre i va acabar d'esmorzar. Després es va rentar, es va vestir i va marxar cap a l'escola.

Quan el ganivet va ser al calaix, tots els altres estris murmurejaven. Allà hi havia tota la seva família. Aquell ganivet pertanyia a la família d'Alpaca i Mànc de Fusta de Roure envernissada en verd llimona. Una família il·lustre que havia arribat a casa de la Susanna en una capsa molt elegant, tota folrada amb una mena de tela brillant de color blau, i embolicada en un paper daurat.

Cap dels altres estris s'atrevia a dir-li res al ganivet rebel. Només el seu germà gran, el ganivet Pel Peix, amb qui compartia totes les seves intimitats, li va aconsellar que es deixés de ximpleries, i que complís amb la seva funció: tallar. Si no ho feia, la família de la Susanna pensaria que no servia per a res i el llençaria a la brossa.

—A més, és que no escoltes tot el que es murmura de tu, aquí, al calaix?

—No m'importa gens ni mica el que diguin de mi. Ja sé que tots penseu, fins i tot tu, que sóc l'ovella negra de la família, però jo sóc així i així seguiré. Un ganivet pot tenir altres funcions que no només tallar.

Al migdia, la Susanna va tornar a casa per dinar. I ves per on que la mare li va posar altra vegada el ganivet que no volia tallar. Una altra vegada les mateixes paraules del matí entre la Susanna i aquell ganivet que, pel que sembla, responia al nom de Hippié. I ara no estava adormida. “O sigui, que realment m'estàs parlant?”. No cal dir que, malgrat que no podia creure's el que estava succeint, va retornar el ganivet al calaix i se'n va oblidar durant uns dies.

Encara que la cosa la tenia molt intrigada, procurava no tornar-lo a agafar. El deixava al calaix. Els altres estris es burlaven d'ell. Li deien que era un inútil. A poc a poc, en Hippié va començar a sentir-se sol. Tots li feien el buit. No se sap gaire bé el perquè, Hippié va començar a presentar un mal aspecte: l'alpaca es va tornar negra i la fusta de color verd llimona es va posar de color gris. La Susanna,

que encara que no l'agafés sempre el mirava perquè li semblava impossible tot allò, es va adonar que alguna cosa estranya li estava passant, al ganivet. Un dia, a l'hora de berenar, el va agafar. No per tallar res sinó per untar-se la crema de cacau al pa. I, òndia, que bé que ho feia! Era una passada com untava aquell ganivet!!! No va dir res. El va deixar a la pica per rentar.

L'endemà, i durant un parell de dies, va decidir utilitzar en Hippié per quan havia d'untar-se alguna cosa: la mantega del matí, el paté, la crema de cacau... I que bé que ho feia!! La Susanna, encara molt incrédula amb tota aquesta història d'en Hippié, va deixar anar un:

—Noi, que bé que ho fas, això d'untar. Potser aquesta sí que és la teva funció.

I aleshores el ganivet va començar a canviar el seu aspecte. Tornava a ser el d'abans. Va desaparèixer la negror de l'alpaca i el verd llimona va brillar més que mai.

Quan va tornar al calaix, estava molt content. I tots ho van notar. Tots el van felicitar. El seu germà, el Pel Peix, li va dir:

—Bé, sembla que has trobat el teu lloc. Et felicito.

I a partir d'aquell dia, en Hippié va ser l'encarregat d'untar la crema de cacau, la mantega i el paté als entrepans de la Susanna i de la seva família.

EL MISTERI DEL FAR

Sempre diuen que tinc molta imaginació, potser sí. Però jo sabia que passava alguna cosa estranya. De totes maneres no vaig voler dir res, fins que no n'estigués segura. No volia tornar a sentir la mateixa frase: “Aï! Diana, però quina imaginació que tens! D'on ho treus, tot això?”. Ja n'estava cansada.

Aquell estiu, com tots els estius, des que acabava l'escola i fins que tornava a començar, anàvem a estiuejar a la nostra casa de la platja que els pares tenen a Roses. A mi m'agrada molt anar-hi, perquè tenim la platja just davant de la casa i pots anar-hi caminant. També hi ha un far molt alt i gran, i com que la finestra de la meva habitació dóna a la platja i al far, a les nits tinc llum a l'habitació, cosa que a mi ja m'està bé perquè no m'agrada gens la foscor.

Doncs bé, aquell estiu va passar alguna cosa diferent. La segona nit d'haver arribat a la casa, estava mirant per la finestra i vaig veure alguna cosa estranya, o potser no és aquesta la paraula, però hi havia alguna cosa diferent en aquell far. Vaig veure una ombra que es movia a dins. Vaig fregar-me els ulls. L'ombra seguia allà movent-se d'un cantó a l'altre. Devia ser un avi o una persona baixeta. Vaig pensar primer amb un avi perquè anava corbat. Com que no estava molt segura del que havia vist, vaig estar observant durant unes nits més. I cada nit passava el mateix.

Així que vaig decidir preguntar-li a la mare si en el far hi havia algun senyor que s'encarregués d'encendre el llum. La mare em va explicar que feia molts anys, sí que hi havia algú que se n'encarregava, però que ara ja no calia perquè es feia tot automàticament.

A l'hora de dinar vaig preguntar als meus pares si a la tarda podia anar a la platja, per poder dibuixar el far i la platja, i els pares em van dir que podia sempre que tornés a casa abans no es fes fosc.

A quarts de cinc de la tarda, vaig agafar el meu bloc de dibuix, els meus colors i el berenar que m'havia preparat la mare i vaig sortir de casa i vaig baixar caminant per la sorra fins arribar a la platja.

Em vaig asseure a la sorra i vaig començar a pintar. En realitat, estava esperant que la gent comencés a marxar cap a casa seva, per poder quedar-me sola o amb poqueta gent i així poder acostar-me fins al far sense que em veiés ningú. Al voltant de les set, només quedaven a la platja nois i noies joves, que de fet era perfecte perquè ells no s'hi fixaven en el que una nena d'onze anys pogués fer. Em vaig posar dreta i caminant lentament vaig anar apropant-me al far. Un cop vaig ser allà, vaig tombar ràpidament i vaig començar a pujar les escales tan de pressa, que un cop a dalt, em vaig asseure, esgotada i suada i el cor em batejava a deu mil per hora. Respirava tan ràpid que no podia ni parlar. Quan ja estava més tranquil·la, em vaig posar dreta i vaig apropar-me a la porta. No se sentia res. Cap soroll.

Vaig apropar-me a poc a poc, la porta no era tancada del tot, i vaig cridar: “Hola, que hi ha algú?”, però no em va respondre ningú. En obrir la porta, aquesta va fer un nyec i vaig sentir alguna cosa que corria. Em vaig voler afanyar per poder veure què era, i no em vaig adonar que hauria d'haver-me ajupit i em vaig donar un cop al cap contra el marc de la porta, i automàticament vaig caure a terra. Ja no me'n recordo de res més, fins que em vaig despertar estirada en una espècie de matalàs que hi havia dins del far. Ostres, tenia un mal de cap! En tocar-me vaig veure que portava una tîreta al front. Qui me l'havia posat? Allà no hi havia ningú. Vaig agafar les meves coses per marxar cap a casa. No havia descobert res, ja començava a fer-se fosc i si no m'afanyava arribaria tard i em renyarien, i a sobre hauria d'explicar com m'havia fet aquell nyanyo. De segur que no em tornarien a deixar sortir sola, i aleshores com podria esbrinar què passava en aquell far?

L'endemà i els altres dies anava al far, però res. En canvi, quan arribava la nit jo seguia veient aquelles ombres bellugant-se en el far.

Per fi va arribar el dia en què es feia la festa de totes les festes per als nens, la “Festa pijames a la platja”. Carai, és súper divertida aquesta festa, hi anem tots els nens que viuen allà tot l'any i els que hi anem, com jo, a passar les vacances. Tots baixem amb pijama a la platja, amb els sacs de dormir, i els entrepans per sopar; també portem patates fregides, olives, lllaminadures, sucs, fanta i només aquella nit ens deixen portar Coca-Cola. Fem rotllanes, expliquem històries, la majoria són mentida, però són per fer por, altres ens fan riure, i així estem fins que és molt de nit i comencem a tenir

son. Però no us penseu que ens deixen sols, sempre hi ha uns quants pares que es queden amb nosaltres, però es posen una mica lluny, nosaltres no els volem a prop. Doncs bé, mentre en Marc i en Gerard estaven explicant una de les seves històries d'aquelles que et pixes de riure, li vaig dir a la Maria que havia d'anar a fer un pipí, i vaig córrer cap al far. Estava segura que ara que era de nit, trobaria a qui pertanyia aquella ombra. I així ho vaig fer: me'n vaig anar al far amb l'excusa que volia fer pipí.

Vaig pujar per l'escala a poc a poc, intentant no fer soroll, i quan vaig arribar a dalt, la porta estava mig oberta. Vaig entrar en silenci, i allà estava assegut en una cadira de fusta, d'esquena a mi.

No sabia què fer, si dir-li alguna cosa o marxar corrents i anar a avisar algú. Però em vaig quedar allà dreta, quieta i callada.

De cop i volta vaig tenir un ensurt de por. El senyor que estava assegut a la cadira sense girar-se em va dir: "Passa, no et quedis a la porta, t'estava esperant, sabia que tard o d'hora vindries."

Jo vaig caminar cap a ell molt lentament, la veritat és que no tenia por, però sí molta curiositat.

Era un senyor vellet, amb el cabell blanc, la cara plena d'arrugues, uns ulls petits amb unes ulleres. Tenia una cara molt simpàtica. Quan em va veure va riure, i em va preguntar com sabia que ell era allà. Jo li vaig explicar que el veia cada nit des de la finestra de la meva habitació i tenia curiositat per saber què passava al far cada nit.

L'Eduard Giralt, que així és com em va dir que es deia, va explicar-me que ara ell ja era molt vell, però que quan era jove havia treballat en aquell far totes les nits per evitar que els vaixells xoquessin contra les roques i que abans d'ell ho havia fet el seu pare, fins que la tecnologia va arribar i ja no el van necessitar més, però que ell s'enyorava molt, sobretot des de feia poc més d'un any quan va morir la seva dona. Des de llavors se sentia molt sol, i totes les tardes i nits anava al far i allà podia recordar quan ell era petit i venia amb el seu pare, o quan va ser més jove i hi treballava ell, i que això el feia sentir-se més acompanyat. Em va demanar que el perdonés per haver-me espantat i també que no li digués a ningú que ell venia per allà, perquè segurament el farien fora, tancarien la porta i ja no podria entrar mai més i això el posaria molt trist.

Jo li vaig prometre que no ho diria a ningú, i que sempre que pogués l'aniria a veure. Ens vam fer amics i moltes tardes estàvem

junts al far, ell m'ensenyava moltes coses i m'explicava històries sobre el mar. Jo li explicava coses de l'escola i sobre el que feia durant el dia. Moltes vegades l'Eduard portava coca de crema per berenar. Quan van acabar les vacances vaig anar a acomiadar-me d'ell fins l'estiu següent. Ell em va abraçar i em va fer petons amb els ulls plorosos, em va dir que em trobaria molt a faltar, i que estava desitjant que arribés l'estiu següent ben aviat.

L'endemà quan vaig pujar al cotxe per tornar a Barcelona, vaig mirar cap al far i vaig saludar amb la mà. La mare em va mirar tota estranyada i li va dir al pare: "Aquesta nena cada dia està pitjor" i jo reia perquè ella no ho entenia, però jo sabia que el meu amic estava allà i que també m'estaria saludant amb la mà des del far. Realment va ser un dels millors estius.

Primer premi
Grup C

**Mireia
Palos
Figueras**

DUES CULLERADES D'AMOR I UN BON GRPAT DE PETONS I LLIBERTAT

I em diu que m'estima. I que el perdoni. I a mi ja no em serveixen les seves paraules. I menys aquestes. Aquestes; aquestes maleïdes paraules ja no em serveixen. Ja no. I menys després d'haver passat aquells anys amb ell.

Per què em diu tot això que em fa mal? Per què? Porta uns dies molt estrany, ell. Potser és la feina. A mi no m'agrada, però. No m'agrada que em cridi i m'insulti. Potser estic fent quelcom malament. Qui sap. Jo només li he dit que volia tornar a estudiar. I ell, cridant, m'ha dit que com volia tornar a estudiar si no sabia ni fer la O amb un "canuto". Li comento que avui ha trucat la meva mare. Torna a cridar. Diu que no el deixo en pau. Jo continuo parlant i li dic que la mare vol que anem un dia a dinar a casa seva. Ell em dona una bufetada i em diu que calli. Jo ploro. Em torna a escridassar. "Para de plorar! Sembles una nena petita!" diu ell. És veritat, té raó, plorar no arregla res. Ell té raó. Sempre treballa i jo no faig més que plorar. Potser sí que el sopar era dolent i no sé fer res.

No he d'oblidar que és gràcies a ell que tenim diners. Ell treballa. I jo no. No l'ajudo, no faig res. Té raó. Sóc inútil. He de donar gràcies.

El que no entenc és per què no em deixa anar a veure els pares. Em diu que ja que no treballo ni estudio, que faci les feines de casa. A mi no m'agrada quedar-me tancada a casa, no m'agrada. Però potser sí que ho hauria de fer. Tanmateix, ja li comentaré un altre cop això dels pares, jo els vull veure.

Avui he anat al mercat. He comprat el més bo que tenien. Li he de fer un sopar deliciós. S'ho mereix. Arriba tard i cansat de treballar i li he de fer un bon sopar.

L'he fet amb molta cura. I diria que m'ha quedat deliciós. Ell, però, no ho ha trobat així. Deia que la sopa no tenia gust i que ja que m'estic tot el dia a casa sense fer res m'hi podria esforçar

més. Jo li he dit que ho sentia, i que l'havia preparat amb molta delicadesa, i que no havia estat sense fer res durant tot el dia. Ell m'ha escridassat i m'ha preguntat què havia fet. Li he dit que havia netejat tota la casa. M'ha dit que com podia dir aquella bajanada, que encara hi havia pols per tota la casa, i que ell treballava molt més que jo, i que li havia d'agrair tot el que feia.

Potser sí que té raó, és possible que els dos últims sopars que he fet m'hagin sortit malament. Potser sí que no sé fer res.

Li torno a comentar l'assumpte dels meus pares.

Ell roman callat. No diu res. De cop alça la mà. Agafa el got i el tira a terra. "No et vaig dir que tu no sorties més de casa? No t'ho vaig dir? Per què sempre em fas la vida impossible? Per què? Per què t'he d'estar cuidant com si fossis una nena petita? Collons! No tens res més a fer que molestar-me? Calla!"

Potser té raó. Ja l'he fet enfadar amb el meu mal sopar i a més a més el comentari sobre els meus pares. Intento fer-lo entrar en raó, però crida. M'escridassa i m'insulta. I de cop, pam! Em clava una bufa. Jo li pregunto que per què ho ha fet. Ell em diu que és culpa meva per posar-lo nerviós. Jo començo a plorar. Ell em diu que li sap greu i que no ho tornarà a fer. Jo me'l crec. Me l'estimo.

Recullo la trencadissa del got i desparo la taula. Em fa mal la galta. Per què ho ha fet? No ho entenc.

Últimament està molt estrany. He fet quelcom malament, potser? Mai li havia passat això.

No sé què fer. M'ha dit que tot això passa per culpa meva. Potser té raó.

Marxem al llit. Ell em besa. Un petó de bona nit. Potser sí que és veritat que ho ha fet sense voler. Potser sí que canviarà. Estic molt confusa. Em diu que li sap greu. Que ell m'estima. I que tot això que està passant no és culpa seva. Que no en té la culpa. Que últimament té molt d'estrès acumulat. Que el perdoni...

M'adormo mentre penso en tot el que ha passat. No sé si hauria de dir-li alguna cosa. Però, què? Ja m'ha dit que ho havia fet sense voler. Ja m'ho ha dit. I no sé què fer. No en tinc ni idea.

Demà. Demà serà un nou dia, i el gaudirem. Molt. I ens tornarem a estimar. Ens tornarem a estimar com si fos el primer dia. Com dos adolescents que acaben de descobrir què és això de l'amor. Què és estimar. Jugant els dos com nens petits. Sense altra preocupació que estimar-lo. Estimar-lo com mai ningú ha fet. I que ell t'estimi com si fossis l'única noia del món. Demà. Demà serà com abans.

Abans que tot això passés.

I m'estimarà. M'estimarà com jo l'estimo a ell. I em perdonarà. Em perdonarà per tot el que he pogut fer malament. Igual que jo el perdonaré a ell. I canviarà. Canviarà? Qui ho sap? Ningú. Ningú a part d'ell. Només ell pot canviar. Només ell sap la resposta d'aquesta pregunta. Ell i ningú més. No li vull demanar la pregunta a aquesta resposta, però. Em fa por. Em fa por la seva reacció. Em fa por què dirà. Em fa por la seva resposta. Em fa por saber que no canviarà.

Estem a la taula. Avui no s'ha llevat de gaire bon humor. Llàstima. M'he dutxat, m'he vestit i he baixat a comprar l'esmorzar. Li he agafat cinc euros de la cartera per comprar dos croissants, el diari i el pa.

Quan he arribat a casa m'ha escridassat. Massa, pel meu parer. Ha cridat. "Es pot saber per què m'agafes diners sense permís? Ja no em tens respecte? Per què ho fas?" M'he intentat excusar. M'ha tornat a cridar. "Calla! No entens res! Són els meus diners! No me'ls pots agafar! Si no fossis tan inútil i poguessis treballar! Els meus diners! Sempre! Fins i tot una prostituta em sortiria més barata que tu!" Això últim m'ha fet mal. Molt mal. No m'estima ja?

M'he posat a plorar. Ell m'ha cridat que parés de plorar. M'ha dit que és l'única cosa que sé fer. Plorar i queixar-me. Jo he seguit plorant. Ell m'ha donat una bufetada i m'ha dit que parés. M'ha fet mal. Jo no podia parar de plorar. Ell m'havia fet mal.

M'ha tornat a pegar. M'ha dit que parés. M'ha insultat. M'ha dit coses molt lletges.

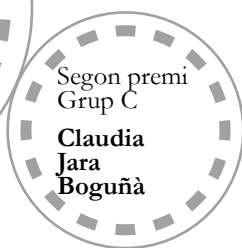
Tinc por. Tinc por i ningú em sent. Ningú m'ajuda. Ningú pot. Només hi és ell. Només ell. I em fa por. I no puc escapar.

M'agafa pels canells. Em té subjectada molt fortament. Em fa mal. M'està pegant.

M'intento escapar i defensar. Li clavo un cop de genoll a la panxa. Em deixa anar. Jo intento marxar. Ell agafa un ganivet. Un ganivet! Què farà amb un ganivet? Tinc por, molta por. Corro cap a la porta. Hi estic arribant. I ell també. M'enganxa per darrere. Ploro. Ploro. Deixo de sentir. Deixo de sentir les punyalades. El deixo de sentir. Ja està. Ja no hi sóc. I ell ja no hi és.

I no el noto. Ja no el noto sobre meu. No noto el ganivet penetrant la meua pell. No noto les seves mans entorn del meu coll. Ja no noto l'aire. Ja no noto el meu cor bategar. Ja no sóc jo.

I em diu que m'estima. I que el perdoni. I a mi ja no em serveixen les seves paraules. I menys aquestes. Aquestes; aquestes maleïdes paraules ja no em serveixen. Ja no. I menys després d'haver passat aquells anys amb ell. Besa les flors i les deixa caure. Arrenca a plorar. Ara plora? Ara? Després de tot. I besa. Besa la meua tomba. No em mereixia allò. Per què les dones hem de patir? Ens mereixem que ens estimin. I que ens deixin ser lliures. Lliures.

ELS NÚMEROS PERDUTS

Hi havia una vegada un nen de 5 anys. Aquest nen es deia Miquel i havia de fer un examen de números molt important per passar a primer! El nen tenia sort perquè tenia un llibre de números molt especial, ara només calia estudiar una mica per poder aprendre els números.

-1, 2, 3, 4, 5

Cada tarda, passava una estoneta estudiant els números, aprenent com s'escrivien, com es llegien i quina quantitat representaven.

El dia abans de l'examen, el nen va anar a consultar el llibre per fer l'últim repàs i es va adonar que... els números del llibre havien desaparegut de les pàgines!

—Oh no, on són els números? Si no els repasso, no aprovaré l'examen!

Quan en Miquel es va recuperar de l'ensurt, va decidir que havia de fer alguna cosa: havia de recuperar els números i va començar buscant el número 1.

—Número 1, número 1! A veure on pot ser el número 1, on s'amagaria el número 1?...

—Ja està, ja ho tinc, el número 1 acostuma a estar a les medalles...

El nen va córrer a buscar les medalles. Va recordar que a casa n'hi havia una de molt especial que havia guanyat el seu pare quan era molt petit en una competició de natació i... allí va veure un preciós número 1 resplendent i orgullós.

—Número 1, has de tornar al meu llibre, si us plau, si no, no passaré a primer i no vull repetir curs!

El número 1 va contestar:

—Però el llibre és molt avorrit, ja n'estic fart. Jo vull estar entre guanyadors.

El nen va posar-se a plorar. El número 1 se'l mirava i el cor se li va encongir:

—Mira Miquel, si tu dibuixes una medalla ben maca a la meva pàgina, jo prometo que entraré dins el llibre i m'hi quedaré.

I així es va fer.

—
Tan bon punt l'1 va entrar dins el llibre, en Miquel va anar a buscar el número 2.

—Número 2, número 2... És clar, el número 2 deu ser al llibre de ciències, a la plana de les cireres que sempre van de dues en dues.

Va anar a buscar el llibre de ciències... i era allà!

En Miquel va agafar el número 2 i sense problemes el va enganxar a la plana del seu llibre...

Ara només faltava trobar el número 3, el 4 i el 5, però el temps s'esgotava, calia afanyar-se.

—Número 3, número 3...

A aquest número li agradava molt veure les pel·lícules de *Les tres bessones*, així que el nen va anar a buscar aquest número entre els vídeos del pare i, efectivament, el va trobar. Però el número 3, no volia entrar en el llibre i al nen li costava molt enganxar-lo a la plana.

—Vinga número 3, entra al llibre! —va dir en Miquel.

—No vull! Només entraré al llibre si dibuixes 3 nenes ben boniques a la meva plana.

—D'acord, d'acord!

Després d'enganxar el número 3 al llibre i dibuixar les tres bessones, en Miquel va anar a buscar el número 4:

—Número 4, número 4! On ets?! Ostres, veig el número 4 i 5. Visca!

El número 4 i el 5 feien cua en una pastisseria.

—Ei números, heu de tornar al meu llibre!

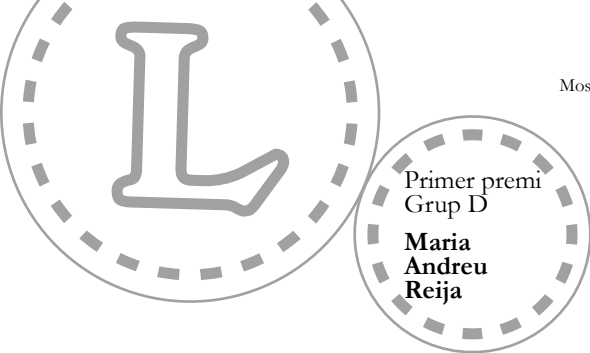
—Entraré, si em dones 4 bombons ben rodons i me'ls enganxes al llibre —va dir el número 4.

—I jo tornaré a la meva plana si em dones 5 gelats de xocolata i taronja i queden ben dibuixats a la meva plana.

—
Dit i fet. En Miquel va tornar tots els números al seu llibre i ja no va tenir temps d'estudiar-los. De fet no li feia cap falta perquè amb la feinada que va tenir per trobar-los i per dibuixar totes les quantitats, li van quedar gravats per sempre a la memòria.

En Miquel va fer l'examen i va treure un 10! Ara és gran i és un gran matemàtic!

PERDUDES TELEFÒNIQUES

La història comença amb una parella de nuvis. Ell es deia Gustavo i ella Matilde, dos noms com qualssevol altres. Vivien separats per bastants quilòmetres i es veien menys del que els agradaria, però es conformaven amb quedar tres o quatre dies per setmana.

En aquesta ocasió era el Gustavo qui acudia a veure-la. Ella estava especialment trista així que ell anava preparat per donar-li una especial dosi d'amor que la fes oblidar-se dels seus pensaments. Ella el va rebre amb la forta abraçada de sempre i ell amb el mateix afectuós petó al nas.

Després d'un sopar que ella li havia preparat i una estona de conversa va arribar per al Gustavo, l'hora de marxar. La Matilde el va acompanyar a la porta i li va dir el que sempre li deia quan arribava aquest moment:

—No t'oblidis de fer-me una perduda, eh?

Això responia senzillament al fet que, com que vivien tan lluny l'un de l'altra, era la seva forma de saber que l'altra persona havia arribat bé al seu destí. Es deixava sonar tres tons al mòbil i es tallava: amb això era suficient perquè poguessin dormir tranquils.

—No et preocupis— va afirmar el Gustavo.

Es van abraçar fort, es van fer un petó i ell va ficar-se dins del cotxe.

A tres quarts de tres el mòbil de la Matilde va fer els seus tres tocs. Ella va somriure tranquil·la, el va tallar perquè ell sabés que estava esperant desperta, va treure els seus gossos i se'n va anar al llit. Va dormir tota la nit d'una tirada.

El telèfon la va despertar a primera hora del matí. Va contestar mig adormida i es va almar immediatament en escoltar la veu de la mare del Gustavo.

—Matilde. Tranquil·la, Matilde, mmm... com t'ho diria, jo... mmm... el Gust... el, el... el Gustavo és mort.

El món de la Matilde es va enfonsar en aquell moment.

L'accident havia tingut lloc a uns deu quilòmetres de la casa de

la Matilde. Pel que sembla, un conductor borratxo s'havia saltat un stop i havia envestit el cotxe del Gustavo, enfonsant la porta i aixafant-lo completament.

Va arribar a l'hospital en mitja hora i va anar directament a abraçar la seva sogra. Entre llàgrimes, ella li va explicar que l'accident s'havia produït a un quart de tres de la matinada, i que el Gustavo no havia patit; gràcies a Déu, perquè patia una forta claustrofòbia i hauria estat més horrible fins i tot quedar atrapat entre la ferralla encara amb vida.

La Matilde es va estranyar llavors. Perquè ja li semblava estrany que ell hagués mort a deu quilòmetres de casa, el que significava que havia estat com a mínim mitja hora a prop de casa d'ella abans de fer-li la trucada, la nit anterior. Però si la mare no s'equivocava, llavors ell havia mort abans de marcar el número de la Matilde. Mitja hora abans.

—No pot ser —va dir la Matilde—. Va sortir de casa a les dues i em va trucar a tres quarts de tres perquè sabés que havia arribat bé.

La mare del Gustavo va respondre:

—No, maca. A nosaltres ens va trucar la policia a dos quarts de tres. A tres quarts de tres estàvem ja de camí cap aquí.

—Doncs algú em va trucar des del seu mòbil.

—Matilde, el seu mòbil ha quedat desfet amb el cop.

—Però...

La Matilde no va saber què afegir. Senzillament, era impossible. Va treure el seu mòbil i va comprovar les trucades entrants, i aquí estava: a tres quarts de tres una trucada perduda del Gustavo. Va mostrar la pantalla a la dona.

—Ho veus?

—Devia ser una trucada anterior. De vegades triguen en registrar-se—. La Matilde negava amb el cap, confosa. Després va seguir plorant.

Va demanar el dia lliure a la feina i li van concedir sense problemes. De fet, la seva cap li va dir que es prengués tants dies com necessités. La Matilde li va donar les gràcies.

A les cinc de la tarda el cos del Gustavo va ser traslladat al tanatori. No es va deixar el taüt obert a causa de l'estat en què havia quedat el cos. Però la Matilde no es va separar del taüt ni un segon durant tot el dia.

A la nit va tornar a casa seva. Va treure els gossos, que li havien

regalat una maca pixada de benvinguda a la cuina, els va posar el menjar pensant que aquella era una tasca que realitzava sempre el Gustavo quan anava a veure-la, i se'n va anar al llit esgotada. L'endemà incinerarien el cadàver.

Es va quedar adormida de manera immediata. En un moment donat, enmig de la nit, li va semblar que el telèfon sonava, però va pensar que serien imaginacions seves.

Al matí, però, va veure que tenia una trucada perduda, i quan va desbloquejar el mòbil i va veure qui l'havia trucat a tres quarts de tres, va deixar anar un crit i va deixar caure l'aparell a terra sense voler. Era el Gustavo.

Va anar al tanatori dient-se a si mateixa que aquella mateixa tarda trucaria a la companyia perquè l'informessin. El cos del Gustavo va ser incinerat i les cendres donades als pares. Encara no havien decidit què en farien, probablement les ficarien a la tomba on estaven enterrats els seus avis, als quals havia estimat tendrament.

Va plorar quan va arribar a casa. Va plorar per la vida arrabassada del seu estimat, sense parar de pensar que tot just dos dies abans havia estat amb ell.

Quan es va recuperar una mica va trucar a la companyia telefònica d'ell.

—Bon dia, l'atén Fernanda Fernández, en què puc ajudar-lo?

—Hola. Volia donar de baixa un número de telèfon per defunció.

—Em podria indicar el número, si us plau?

La Matilde l'hi va dir.

—Sí. El Gustavo Pérez —va confirmar l'operadora—. Ja el vam donar de baixa ahir al matí a petició de la seva mare.

—Ah... —va dir la Matilde i es va sentir molt estranya, sabent que la trucada d'aquella nit no hauria d'haver existit, llavors—. Podria indicar-me quin ha estat l'últim número que es va marcar des d'aquest telèfon, i quan va ser?

L'operadora va fer un silenci.

—Quina relació tenia vostè amb el titular?

—Sóc... era la seva núvia.

—Comprenc. Aquesta informació només la podem facilitar a la policia, en el cas que ens la demani.

—Però...

—Però si premo sense voler aquest botó d'aquí, el sistema m'indica que es va realitzar una última trucada al número 646248435, dimarts dotze a les 20:42 hores, d'un minut vint de durada.

El número de la Matilde. La trucada amb la qual havien confirmat la seva cita la nit de la mort del Gustavo.

—Pot ser que hagi fet alguna altra trucada després i no hagi quedat enregistrada en el seu sistema?

—Impossible —va dir simplement l'operadora.

—D'acord —va dir la Matilde, i un formigueig li va recórrer l'estómac—. Moltes gràcies per la informació.

—Quina informació? —va preguntar l'operadora amb veu amable.

Quan va arribar la nit, ella va decidir quedar-se desperta, almenys fins a tres quarts de tres.

Això és ridícul. T'estàs imaginant les coses. El que és impossible és impossible, i el teu cap ha estat sotmès a massa pressió últimament. Per què no ho deixes, ja?

Però sabia que seria incapaç de no estar-ne pendent.

Van tocar les onze. Les dotze. La una. Les dues. La Matilde va veure una estona la tele, va passejar els gossos diverses vegades (els animals estaven meravellats) i va revisar el seu correu electrònic una vegada i una altra.

Dos quarts de tres. Tres quarts de tres. El telèfon estava aixafat a les mans de la Matilde. De sobte va començar a vibrar, entrava una trucada: Gustavo. La Matilde, gairebé patint un atac de cor, va despenjar el telèfon i hi va posar l'orella:

—Sí? —va mormolar horroritzada.

Es percebia una mena de so, com si estigués escoltant una ràdio mal sintonitzada. Es podien sentir també uns murmurs llunyanos.

—Sí? —va repetir la Matilde.

I de sobte un crit horrible va ressonar al mòbil. Ella va cridar i va penjar el telèfon ràpidament. Després d'uns segons paralitzada es va ficar al llit. La Matilde, però, no va poder dormir.

El Gustavo estava patint. Allà on fos, alguna cosa li estava provocant un dolor horrorós. I la Matilde va creure que s'havia tornat boja.

Al matí va aconseguir dormir una mica. A mitja tarda va parlar amb la mare del Gustavo. Es va assabentar que finalment havien d'enterrar l'urna a la tomba dels seus avis.

—A dos quarts de set.

—Allà hi seré —va dir la Matilde.

Fins que va arribar l'hora d'anar al cementiri, la Matilde no va poder deixar d'observar el seu telèfon. Per fi va arribar l'hora de sortir.

Va agafar el cotxe i va passar a buscar la seva mare, i després van anar totes dues al cementiri (el seu pare havia mort feia vuit anys, després d'un atac de cor).

Quan tots van estar units al voltant de la tomba dels avis, la llosa ja estava enretirada a un costat, va aparèixer un home brut amb uns pantalons de granger que caminava amb l'urna entre les mans. I van començar els plors de tothom. Els ulls de la Matilde es van mantenir secs.

La mare del Gustavo va deixar anar un sospir i el seu marit la va subjectar entre els seus braços.

Un home amb un jersei fosc va alçar la veu:

—Avui, a petició dels familiars, ens limitarem a llegir un poema de Jeroni Blai.

A la Matilde li va resultar incòmode, però li va encantar.

La gent va fugir de l'home dels pantalons de granger quan va aixecar la palanca amb què tancaria la tomba.

Només la Matilde es va quedar mirant-lo atentament.

L'home va aixecar la vista i la va veure, i li va dedicar un somriure.

—No som ningú, filla —va dir.

—Això sembla.

Després es va girar i va marxar a buscar la seva mare per sortir com més aviat millor d'aquell lloc.

Anava passant la nit. Els nervis podrien amb ella si no feia alguna cosa en aquesta ocasió, així que va encendre la tele. S'havia anat convençant al llarg de tot el dia: intentaré esbrinar què li passava al Gustavo.

A dos quarts de tres, el seu cor era com una locomotora. Fins i tot els gossos s'havien adonat que l'ambient estava molt tens, i s'havien retirat a la seva habitació amb les orelles caigudes.

Passats dos quarts i mig de tres va apagar el televisor i va començar a tremolar. *No puc, sí pots. No, no puc. Pots, i has de poder, estúpida. Ho faràs per ell.*

Van tocar tres quarts de tres i el mòbil va iniciar la seva vibració, la pantalla es va il·luminar i va aparèixer el nom del seu nuvi mort.

Va tancar els ulls amb totes les seves forces, va despenjar i va acostar el mòbil a l'orella, mantenint-lo una mica allunyat en previsió que es repetís el terrible crit.

—Gustavo? —va preguntar ella.

Un gemec lleu li va respondre. El gemec va augmentar de volum fins a convertir-se en un crit d'horror.

—Gustavo! —va cridar la Matilde cap al mòbil.

—Matildeeeeeeeee!

—Déu meu, Gustavo! Ets tu?

De sobte va semblar com si moltes més veus s'unissin a la del Gustavo. Van començar a envair la línia: veus d'homes, de dones, de nens, d'avis, tots cridant, tots patint, tots dient diferents frases incomprendibles.

—No! —va cridar la Matilde—. Calleu! Gustavo!

La veu del Gustavo es va interposar a les altres.

—TREU-ME D'AQUÍ! —i es va tallar la comunicació.

La Matilde va deixar caure el mòbil i es va marejar. No va pensar en res mentre s'esvaïa per la tensió acumulada. Es va despertar perquè els seus gossos l'estaven llepant. Desorientada, va obrir els ulls i els va apartar amb les mans esgotades, la qual cosa va comportar un gran esforç, ja que ells es negaven a deixar de curar-la amb les seves llengües fins que la veiessin dempeus i ben espavilada.

Va mirar el rellotge: faltaven cinc minuts per les tres. El mòbil era a terra, i pel que sembla s'havia trencat. El va agafar amb cura, el va observar una estona, va prémer un parell de vegades el botó d'encesa i per fi va respondre. Es va il·luminar, va introduir el PIN i el va deixar a la taula.

Va anar a la seva habitació i es va ficar al llit sense encendre el llum. Quan el cap va tocar el coixí, va caure en el somni més profund. Va dormir fins a les dues de la tarda.

Tenia diverses trucades perdudes, algunes de la seva mare, altres de la seva sogra, altres d'algunes amigues, i va dedicar les tres hores següents a posar-se en contacte amb totes aquelles persones.

No obstant en la seva ment tenia tota l'estona el pla de rescat i res més. Necessitava una palanca, per moure la llosa de la tomba dels avis del Gustavo. Trauria l'urna amb les cendres del Gustavo, tornaria a posar la llosa al seu lloc i marxaria d'allà sense que ningú ho sabés.

—*Treu-me d'aquí!* —es repetia en la seva ment.

El Gustavo i la seva claustrofòbia. Havia de ser això.

Va baixar al traster per si tenia alguna palanca allà, però no hi havia res semblant. Va anar a la ferreteria. Va comprar una palanca negra gruixuda i va agrair que el dependent no li preguntés per què la necessitava.

Va caure la nit. Eren les dotze quan es trobava al cementiri.

Va caminar durant uns deu minuts, atenta a qualsevol so, fins que va localitzar una petita casa de maó. Bé. Des d'allà sabia trobar la tomba dels avis del Gustavo.

Quan hi va arribar va treure la palanca de la part del darrere dels pantalons de xandall negre que s'havia posat i va obrir la tomba. Va resar perquè no hi hagués aranyes o escarabats corrents per l'urna, va posar la mà en la freda ceràmica i la va treure amb molta cura.

Ja està. Ja ets lliure, Gustavo, amor meu.

Es va posar a l'altre costat de la tomba i va empènyer amb totes les seves forces. Res. Va introduir la palanca i va tirar cap amunt, però res. Va començar a suar. Després de diversos intents es va asseure i, sense saber ben bé per què, es va posar a plorar. Tenia l'urna amb les cendres del Gustavo entre les cames, i la va abraçar amb totes les seves forces.

Bé, no importa. Ja et tinc. Llançaré les teves cendres al vent en el turó on ens vam conèixer en aquelles festes i per fi seràs lliure. Aniré a la presó, perquè m'encamparan, això segur, però sabré des de la presó, que tu ets lliure.

Alçà el cap bruscament quan va escoltar la veu que li va parlar de sobte.

—Què fas, petita?

A través de la duplicació llàgrimosa dels seus ulls va reconèixer l'home dels pantalons de granger bruts. Portava posada una camisa mal cordada que li penjava, en part, sobre els calçotets i deixava a la vista dues cames esquifides i blanques.

—Si us plau! —va dir només la Matilde.

Va agafar més fort l'urna, com amagant-la, protegint-la. L'home va examinar la tomba mig oberta, després va abaixar la vista, la va clavar a l'urna i va assentir. No semblava sorprès.

—No pots tornar a tancar la tomba, oi?

—No... —va respondre la Matilde amb el cap baix.

L'home va somriure. Va agafar la palanca del sòl que la Matilde havia deixat caure després dels seus esforços i es va acostar a la llosa.

—T'é truc. Generalment no ho explico a ningú, perquè m'agrada veure primer la persona i saber quines són les seves intencions. Si em semblen dolentes truco a la policia. Si em semblen bones... En fi, mira.

L'home va introduir la palanca a la cantonada de la llosa i després va tirar cap amunt. La llosa es va moure fins a quedar

completament tancada.

—Ho veus? En el punt adequat no resulta gens complicat. Deus haver estat intentant tancar-la des de la part central. Així de simple.

La Matilde es va aixecar i va tremolar una mica. Les cendres del Gustavo continuaven entre els seus braços.

—T'ho va demanar ell? —li va preguntar, assenyalant l'urna.

—Com ho...? Què...?

El somriure de l'home es va fer ampli a la seva cara.

—Sí, ho sé. No cal que em diguis res. Saps quanta gent ve a rescatar els seus morts? Uns cinc o sis al mes, més o menys. Sembla que molts pensen que els morts descansen quan arriben aquí, però no és així. Depèn del mort, oi? Bé... Com et dius?

—Matilde —va dir sorpresa.

—Bé, Matilde. Has fet una bona feina. Pots anar-te'n amb l'urna. Per curiositat, com va contactar amb tu?

—Pel mòbil.

L'home va riure. La Matilde, entre llàgrimes, va somriure també.

—T'acompanyo a la sortida. No cal que tornis a escalar el mur.

I la Matilde es va deixar portar, amb l'urna abraçada contra ella. L'home es va acomiadar d'ella i va tancar la porta de ferro.

A dos quarts de tres va arribar a casa. Acabava de llançar al vent les cendres del Gustavo al turó de les festes i l'aire s'havia encarregat de fer-les desaparèixer en la nit. Després havia llançat l'urna en un contenidor d'escombraries i havia tornat a casa seva amb el cotxe.

Es va asseure al sofà i va acariciar les orelles dels seus gossos, mentre plorava per primera vegada sense amargor des que el Gustavo se n'havia anat. A tres quarts de tres exactament el seu telèfon mòbil va vibrar i va emetre el to de “missatge rebut”.

Amb un mig somriure va prémer el botó per veure el remitent. Les últimes llàgrimes se li van escapar, però ja no feien mal. Era del Gustavo. La Matilde va riure. Després va obrir el missatge i va llegir-ho.

GRÀCIES, PRECIOSA!

HISTÒRIA D'UNA DECISIÓ

Em fascinen els vespres. I molt especialment, els vespres d'estiu. M'agraden fins i tot més que l'alba. I és estrany, ja que, si m'hi paro a pensar, em resulta més bonica la idea de l'alba, que amb el nou dia que ens brinda, sembla atorgar-nos alhora un reguitzell de noves oportunitats, vivències, possibilitats. Unes noves hores de claror per a aprofitar-les al màxim. Però no em convenc: jo segueixo enamorat dels vespres.

Són un espectacle natural de llum, ombres, fosc i siluetes que em captiva. I el millor de tot és que n'hi ha un cada dia! El teatre del cel no fa vacances, només canvia d'horari d'estació a estació; la funció dels vespres, la meva preferida, és gratuïta i dura una mitja hora.

Us heu parat mai a observar un vespre? La llum del dia va minvant cada vegada més, l'entorn passa d'un color ataronjat a un blau cada vegada més fosc. Aquest blau ho tenyeix tot, difumina els altres colors, els enfosqueix tot fent-los cada vegada més semblants els uns als altres... En aquest moment, les imatges deixen d'importar. L'únic que en queda és el retall de la seva silueta, que es perfila rere un cel d'un blau més clar, rogenç a vegades, o rere el meravellós disc de foc que potser encara es veu a l'horitzó.

Ja no distingim les formes que se sobreposen, i tots els colors se'ns presenten iguals, els confonem. El sol ja no el veiem, perquè se n'ha anat, però encara no és prou lluny. Tot aquest espectacle culmina amb la negra nit, que és la caiguda de teló que ens recorda que, en unes hores, i si donem una volta de 180° a les nostres butaques, en veurem un altre que és igualment espantós.

A poc a poc, doncs –perquè aquestes coses, les de la naturalesa, volen temps–, ens trobem submergits en una essència diferent: la de la nit.

I a l'estiu, els vespres són meravellosos. Ja no fa aquella calor enganxosa del migdia; passa un airet que, sense ser excessiu, és

agradable; la temperatura esdevé ideal. Ja no hi ha obligacions, es respira llibertat.

En definitiva, sempre he sentit quelcom d'especial per aquest moment del dia -o de la nit?-. I m'agrada, també, perquè va ser un vespre quan va succeir un fet que potser alguns consideraran insignificant, però que em va animar a prendre una de les decisions més importants de la meua vida.

El meu gran dilema comença als 21 anys, cap a 22. Ja estava a punt d'acabar la carrera. La preocupació que tenia respecte al meu futur laboral va començar a esvaïr-se quan, un dia, vaig rebre una oferta de feina. Una empresa s'havia interessat per mi, i m'oferien una molt bona posició amb un sou encara millor. Durant un mínim de tres anys em dedicaria al que havia estudiat, cosa que m'omplia de goig. Sempre m'havia amoïnada aquest tema, el fet de trobar feina en una cosa que m'agradi. Per entendre'ns: dedicar-se al que s'ha estudiat, i haver estudiat el que a un li agrada crec que és el somni de qualsevol. I el meu, és clar. Sona a situació perfecta. Però l'afició, els estudis i la feina, òbviament, no són els únics factors a tenir en compte per a obtenir la felicitat *absoluta*. Serien suficients per a una felicitat *vocacional*.

En això, no obstant, no hi vaig caure fins llavors. Hi havia una condició. Un detall molt dolorós, dolorós perquè fins aleshores mai no l'havia posat en consideració: hauria de treballar a l'estranger.

Mai no m'ho havia plantejat. És molt difícil. Vull dir que és molt senzill imaginar-se a un mateix vivint a l'estranger, fent turisme, anant a festes, fent-se l'*exòtic*. Però estàvem parlant d'una estada de tres anys mínim (quan tens 21 anys, 3 encara te'n semblen molts), d'un idioma per aprendre i de llargues temporades sense veure la família ni els amics.

El primer que vaig fer va ser comunicar-ho a la família. Jo no tenia les coses clares i sé per experiència que, *sovint*, una bona conversa és el millor mètode per a aclarir i ordenar les idees que ballen pel cap. Remarco el *sovint*, perquè en aquella ocasió no va funcionar. Recordo que ho vaig dir a l'hora de dinar, aprofitant que hi érem tots quatre, els pares i la meua germana, que és més petita que jo. Les reaccions van ser molt diferents...

La meua germana em deia que no fos ximple i que ho aprofités, que ella en el meu lloc "piraria" sense dubtar-ho, i que "semblés un aturat, xaval, a la teua edat ja toca abandonar el niu". Quan

tens 17 anys, 22 te'n semblen molts. I quan tens 17 anys, prendre decisions és més fàcil.

El meu pare, defensor com sempre del fet que els seus fills gaudissin de bastant autonomia, no em va aconsellar. Bé, sí, el seu consell va ser el de sempre: “La vida és un llibre en blanc que tu has d'escriure. Si vols que el protagonista se'n vagi a l'estranger, considera-ho i prepara't per al següent capítol”. Em recorda una frase que vaig sentir anys enrere: “La mala notícia és que el temps vola. La bona notícia és que tu n'ets el pilot”. Però aquesta última em recordava un avió, que era el que hauria d'agafar per anar-me'n, i preferia no pensar-hi.

La mare es va posar contentíssima i em va fer molts petons. Però tampoc no em va ajudar a decidir-me. Em deia que era una decisió que havia de prendre jo i que no havia de fer cas del que em diguessin, ni deixar-me influenciar per ningú. Jo no buscava que algú em digués el que havia de fer! Només buscava inspiració, o una bona llista de pros i de contres, i no la trobava per enlloc.

La reacció dels meus amics va ser lleugerament diferent. Alguns que havien estat d'Erasmus em deien que em tirés a la piscina, altres pensaven en el temps que passarien sense mi i posaven en dubte que allò em convingués: “Però vols dir? Tant de temps? I sense conèixer-hi a ningú? Jo no podria...”.

Tot plegat era massa. Massa coses al meu cap. Si hi anava trobaria a faltar la meua gent, i passaria un temps d'adaptació que seria, de ben segur, molt dur—si és que arribava a culminar mai, l'adaptació—. No hi tenia amics, allà. Estaria completament sol. És clar que potser arribava a conèixer gent. Els col·legues de la feina potser serien simpàtics. Però i si no ho eren? Realment la feina i el sou em compensarien aquesta possible manca de relacions personals? És clar que, si em quedava, desaprofitaria una molt bona oportunitat. En certa manera m'estalviava maldecaps, això és veritat... Malgrat tot, la vida al poble no em desagradava. Marxant podia perdre o guanyar. Però precisament, quedant-me, mai no sabia si estava perdent o guanyant.

Va arribar l'estiu. La feina començava al setembre i jo havia de respondre amb antelació. El temps se'm tirava a sobre, m'estaltonava.

Jo, que sempre havia viscut una vida tranquil·la al poble, sense preocupacions massa serioses, em trobava amb un canvi sobtat

que podria capgirar la situació que havia viscut fins llavors. Mai –i puc sentir-me’n afortunat– se m’havia presentat un esdeveniment que marqués la meua vida fent tant terrabastall. Mai m’havia mudat, mai havia passat una llarga temporada a l’hospital, mai havia passat per cap separació o trencament traumàtic, i tinc la sort de no haver perdut mai cap amiat ni parent per accident. Tots aquests són fets greus, que de ben segur estableixen un abans i un després. Jo no coneixia cap abans ni cap després, jo vivia en un ARA que s’estenia al llarg dels meus 22 anys d’existència. La gran diferència era que, la majoria de les vegades, un no es veu amb poder de decidir quin canvi hi haurà a la seva vida. El canvi es produeix i prou, i toca acceptar-ho i adaptar-se, o resignar-se. No hi ha més a fer. Però en el meu cas, jo era l’únic responsable de mi mateix. I si l’espifiava, el culpable només seria jo. Potser era això el que em feia més por: equivocar-me. Errar, i no poder maleir cap altra cosa que una decisió mal presa. Mal presa per mi.

Cada vida és diferent i les experiències són infinites. Alguns potser tindrien el veredict de seguida, però a mi prendre’l m’espantava, molt.

Un vespre vaig anar sol a la platja. No hi havia ningú i vaig decidir que oblidaria el meu dilema durant *l’espectacle*. Em vaig treure les sabates i em vaig acostar a l’aigua. Les onades anaven i venien sense pausa i els meus peus s’enfonsaven en la sorra molla. Vaig tancar els ulls i vaig respirar fons. I de sobte vaig notar una textura estranya als peus, una textura impròpia de l’aigua. Vaig mirar-me’ls de seguida i, entre la foscor, vaig distingir una ampolla de vidre que retornava al mar després de la incursió als meus peus, com un infant trapella que s’amaga després de fer una malifeta. La vaig engrapar; la platja no era el lloc que li pertocava a una ampolla de vidre. Vaig escodrinyar el meu voltant, amb els ulls entretancats, intentant localitzar un contenidor verd. Mentre m’hi dirigia, però, em vaig fixar bé en l’ampolla: no era buida, hi havia un paper a dins, una carta.

Em va venir a la ment la melodia de *Message in a bottle*, de *The Police*. La curiositat es va apoderar de mi, com si em circulés per dins un impuls elèctric, i vaig córrer cap al primer fanal que vaig trobar per veure amb claredat el que hi havia escrit.

Que curiós! No m’hauria imaginat mai que em trobaria un missatge en una ampolla. Tampoc no se m’hauria acudit mai enviar-ne cap. Perquè, vaja, a qui l’envies? Qui és el destinatari?

Quan l'escrivi no saps qui el rebrà i, quan el reben, tampoc te n'adones. No obtens resposta de cap tipus, ni veus la reacció de qui ho llegeix. Tot plegat no té gaire sentit.

El cas és que em vaig disposar a obrir l'ampolla i a desenrotllar el paper. Deia així:

Algunes vegades s'ha de decidir entre una cosa a què s'està acostumat i una altra que ens agradaria conèixer. L'home que pretén veure-ho tot amb claredat abans de decidir, mai no decideix.

Quan pensem que el demà mai no arribarà, ja s'ha convertit enahir. El futur té molts noms: per als debils és l'inabastable Per als temerosos, el desconegut. Per als valents, és l'oportunitat.

Als grans senyors que em van canviar la vida: P. C., H. A., H.F., V. H.

Moltes gràcies.

I prou. Cap firma ni pista per a identificar l'autor. Quina casualitat, no? Massa, de fet: mai m'havia trobat un missatge en una ampolla, i per una vegada que el trobava, semblava fet a mida per a mi. Molt oportú, sí senyor.

Vaig mirar al meu voltant i vaig tornar a la riba. Ja era gairebé completament fosc. No es veia ningú, no vaig poder trobar cap dels meus amics sospitosos de ser els autors del que podia ser una brometa. Vaig acabar per determinar que allò havia estat fruit de la més impressionant casualitat. El missatge no anava adreçat a mi, sinó a quatre "grans senyors" que no coneixia. Però el seu contingut convidava a llençar-se a l'aventura, sense cap dubte.

I aquesta carta d'origen desconegut va ser la que em va empènyer a marxar del meu país. Vaig decidir que deixaria de banda allò a què estava acostumat, que prendria la decisió amb la part, sempre present, d'incertesa; i que deixaria de ser un *temerós* per a convertir-me en un *valent*.

El dia que vaig agafar l'avió va ser el dia en què tot va començar de veritat. El viatge, tan abstracte setmanes enrere, es va fer tangible quan, des de la finestra de l'aeroport, vaig veure el meu avió. La cosa anava seriosament i ja no hi havia marxa enrere. Vaig plorar, van plorar. Tenia por. Molta. Notava tot el pes del penediment d'últim moment, que m'engolia els ànims i em treia la força.

Vaig agafar aquell avió amb inseguretats i incertesa, però el vaig agafar.

Ara ja ha passat un any i set mesos d'ençà que vaig marxar. Sóc feliç i afortunat, m'agrada la meva feina i em porto molt bé amb els meus col·legues. De fet, no es descarta la possibilitat d'allargar

el contracte més enllà dels tres anys que havíem pactat. Ja em puc fer entendre en la nova llengua gairebé sense problemes, la veritat és que tothom em va acollir agradablement. Mantinc el contacte amb la família, de fet d'aquí a poquet me'n torno a casa per passar uns dies amb tots ells. Els que eren amics meus de debò segueixen sent-ho, això sí, no són tants com jo em pensava. Oh, i tinc una xicota preciosa, un encant de noia. Me la va presentar un dels meus veïns no gaire després d'arribar, i em va ajudar a endolcir el mal tràngol de l'adaptació, que no va ser gens fàcil... Van ser unes setmanes o fins i tot uns mesos molt durs. Però crec que, tot plegat, ha valgut la pena. Crec que vaig prendre la decisió encertada. Bé, és cert que no en puc estar segur: a la vida, totes les decisions comporten l'elecció d'un camí i el rebuig d'un altre, el qual no arribem a conèixer mai. No puc saber què és el que m'he perdut, però intueixo que no és millor que el que he guanyat.

Ara només em resta enviar un missatge d'optimisme i ànim a tots els indecisos, tal com jo en vaig rebre un al seu moment que em va ajudar a fer el gran pas. I, sobretot, donar les gràcies als quatre grans senyors anònims que, a mi també, em van canviar la vida: P. C., H. A., H. F., V. H.

Aquell vespre d'estiu algú somreia des de l'espigó de la platja, el missatge havia arribat on havia d'arribar. No tenia cap dubte que tindria l'efecte desitjat: El destinatari era un romàntic molt reflexiu, i segur que es rendiria davant d'una casualitat tan extraordinària... Ella el coneixia molt bé, al capdavant, era el seu germà.

UNA TAULA, DUES COPES, TRES CADIRES

Una taula, dues copes, tres cadires. En les tres cadires Ell, Ella i l'Altre. La sala, silent. En un espectacle carregat de hieratisme, res gosa d'esguerrar l'escena. Ombres allargades produïdes per un sol llum baix, penjat del centre de la sala, massa a prop de la taula. Pareds esgrogueïdes. Mobiliari auster. Fa molt que repeteixen la mateixa partida. Ara, és a punt de començar.

Ella i Ell amb les mans sobre la taula, palmells avall. Esquena erecta, mirada penetrant, inquisidora i immòbil. Llavis lleugerament comprimits. L'Altre, orgullosament poderós. L'Altre els acull; si pogués els dedicaria mig somriure, només mig. L'Altre arbitrà la partida. Hi tenen molt a guanyar, massa a perdre.

Se sabien sols dins del seu grup. Ambdós sabien que es tenien només a si mateixos. De tant en tant es dedicaven petites mirades, tímids somriures. Blanca tenia un posat tímid. Una impostura, Saïd ho sabia prou bé. Saïd tenia una mirada arrogant, orgullosa, segura. Una impostura, Blanca ho sabia prou bé! La noia mirava el noi des de darrere del serrell que va col·locar amb evident gràcia darrere l'orella. Un gest carregat de preguntes. Ell li retornà un somriure com a resposta. Saïd l'afalagà amb elegants paraules que, eludint l'obvietat, preguntaven. Blanca es va mossegar el llavi oferint una resposta.

Els dos sabien estimar. Els dos necessitaven ser estimats. La noia prengué la iniciativa i amb un xiuxiueig a l'orella de Saïd que duia més comunicació que llenguatge, l'estirà cap al silenci. Habitualment menyspreaven aquella solitud que els apresava. Ara buscaven aquesta solitud compartida. Caminaven i corrien, jugaven i reien. Fins que en una cantonada plena d'ombres ell es va aturar, va començar a parlar, a explicar-se. Volia donar-se a conèixer, ser estimat. Saïd va parlar de política, de ciència, d'esports, de filosofia... Li explicà tot: allò que sabia i allò que no sabia, el que li agradava i el que no li agradava. Saïd no parava de parlar, quan intentava cedir el torn a Blanca, aquesta el provocava amb paraules

de les quals ell no en volia saber el significat. Mentre ell parlava, Blanca feia veure que l'escoltava tot jugant amb els dits d'ell. Saïd no sabia què se suposava que havia de fer amb les mans, així que optà per deixar-les caure com un pes mort en les de la xicota. Quan ella se n'adonà somrigué i començà a jugar amb el braç d'ell, que a cada moment estava menys segur del que deia. Blanca va perdre la paciència, va agafar la cara del xicot amb les dues mans, es va posar de puntetes i el va fer callar amb un petó. El petó amb prou feines va durar un instant. Instant en què ell es va sentir perdut com un cec sense cap punt de referència. Pocs segons li van durar hores, tenia la sensació que boquejava com un peix fora de l'aigua. Fins que va notar una mà càlida que li agafà la mà i li va estrènyer amb força per a tranquil·litzar-lo. Saïd es deixà portar per l'energia dels petons d'ella. Tenia una sensació estranya al pit. Per un costat se sentia estimat, per l'altre es veia com un titella brut i usat que segueix la dansa de qui li troba les cordes. Hi havia moments, que duraven alguns minuts, en què allunyava Blanca prou centímetres com per tornar a gaudir de la seguretat dels seus ulls inquisidors, que en algun moment havien semblat tímids. Els seus ulls petits i blaus eren infinitament profunds. En primera instància reflectien la lluna i un llum bregava per sobreviure encès. Més enllà hi havia una superfície vidriosa que hauria exaltat la compassió del més estoic. Ella no sabia ben bé com prendre's aquestes pauses. La primera la va divertir, no entenia que aquella pausa no era un joc. En una d'aquestes pauses, Saïd necessità descriure allò que veia. Blanca, en veure el comportament del noi, va creure que ella no devia ser mereixedora de l'amor que ella li estava brindant constant i efusivament. Alhora, Saïd es va decebre en entendre que ella no el podia estimar com ell l'havia estimat segons abans en llegir l'ànima de Blanca a través dels seus ulls. Lentament, els dos es van girar amb la cara de qui reconeix un error. Sense acomiadar-se van marxar cadascun per un camí diferent. El seu amor, alhora que fugicer, havia estat més real que molts d'altres. Ella l'havia estimat mentre el tocava, ell l'havia estimat mentre la pensava.

Ell i Ella segueixen cara a cara. L'Altre fa cara de decepció. En els dos s'hi dibuixa un somriure de complicitat. És un somriure gairebé imperceptible. Les galtes d'Ella lleugerament ruboritzades. Es envaïda per la vergonya, però no pel que és, sinó per allò que no ha estat. En Ell s'hi llegeix contrarietat, inconformitat, autocrítica. L'Altre esdevé crupier.

Aquest cop Artús està assegut sobre el reposabraços de la butaca. S'hi ha assegut de manera que queda orientat cap a la porta. Mentre repica les rajoles amb el taló del peu que li queda a terra, repassa mentalment: Rentar la roba, fet. Escombrar el balcó, fet. Canviar el llum de la cuina, fet. Rentar els plats, fet. Té el cap cot però mira fixament la porta per sobre de les ulleres de pasta. Està tot perfecte, com sempre. No entén per què la seva muller, la seva estimada Ginebra, no arriba.

—Hauria d'haver arribat fa estona —es diu a si mateix.

L'espera se li està fent eterna, no entén per què té el coi de costum de no trucar quan surt un imprevist. Si Ginebra ho fes així, Artús no patiria. Pensa en distreure's fent alguna cosa. No pot. Artús no entén què pot fer que Ginebra trigui tant a arribar al seu santuari espiritual, un petit pis de l'Eixample que havia heretat del seu pare. Artús s'adona que està parlant sol però això no el preocupa. Només el preocupa la seva Ginebra. Li tremola el pols. Irònicament es recorda a si mateix a aquells pocapenes que patien síndrome d'abstinència en intentar deixar el rom i la ginebra que havien protagonitzat un programa de desgràcies humanes a la tele fa un parell de dies... Es mossega les ungles fins a fer-se sagnar els dits. Està pensant d'anar-la a buscar i fer-la tornar a casa.

De sobte sent un cruixit davant seu. Un cruixit inevitablement seguit d'una dringadissa metàl·lica. Artús desitja amb tota la seva ànima aixecar-se per anar a obrir la porta i trobar la seva Ginebra. En comptes de fer-ho, s'agafa amb les dues mans a la butaca i espera. El pany gira i la porta s'obre. El primer que l'home veu és un somriure que fa que el cor li ensopegui. S'aixeca lentament, amb tensió.

L'últim que Artús aixeca és el cap. No arriba a mostrar plenament la cara.

—On has estat? —pregunta l'home.

—M'he distret —diu Ginebra mentre canvia el seu somriure perlat per un rictus—. No volia fer tard, ho sento.

—I amb qui t'has distret? Sabies que t'esperava. No m'agrada esperar.

Ginebra coneix el seu marit. Sap que a voltes es posa nerviós i perd els estreps. Ho sap des d'abans de casar-se. La dona sempre havia vist aquests episodis com a mostres d'amor que ell li professava. Artús, escriptor, sempre li havia assegurat que era la seva mussa, i li dedicava sacrificis metafòrics per enfortir el seu amor. Ginebra

sempre ha cregut que és raonable acceptar certes excentricitats i això comporta ser estimada com una deessa. Ginebra coneix el seu marit; sap que ella és l'únic que té importància al món per ell, que l'estima més del que s'estima a si mateix. Això, aquest petit detall, representa una esquerda.

L'acció transcorre, segueix el seu curs. El temps es dilata, es contrau i torna a dilatar-se. El lloc, va variant: la cuina, el dormitori, el menjador, altre cop la cuina... L'ambient es carrega. Els dos segueixen perfectament les acotacions que els han estat marcades com si d'un vertiginós ballet rus es tractés. De sobte un so sec i agut reubica l'escena. Ginebra, amb la mà sobre la galta, retrocedeix amb passos insegurs. Artús, avança cap a ella amb pas decidit. Li suplica que el perdoni, que l'estima massa. L'acusa d'embruixar-lo. L'home pronuncia tota mena de paraules esfereïdores; la dona recita per a si mateixa qui sap quines paraules amb forma de mantra suplicant. L'acció torna a accelerar-se. Aquest cop l'escena no s'atura per un so sec i agut, ni per un de greu. Tampoc l'aturen crits eixordadors en forma de paraules vergonyosament grolleres. No s'atura ni pel terrabastall que profereixen les pacients cadires en veure's convertides en projectils. No s'atura pel soroll de gàrgares de sang, ni pel cruït d'una dent trencada. No l'aconsegueixen aturar els udols ni els brams. L'escena no s'ha aturat mai, sempre ha esta reemplaçada per un abominable silenci orgullós d'Artús. Se sap poderós. Se sap triomfador. Se sap vencedor. Tot per resguardar la pròpia dignitat.

Ginebra resta a terra, postrada. No pot aixecar-se, no creu que el genoll li aguantés l'esforç. No vol aixecar-se, se sent petita, culpable. Voldria fer-se més i més petita, colar-se entre els teixits de la moqueta, caure entre les molècules, perdre's en l'espai infinit entre els àtoms. Voldria estalviar-li això al seu estimat. Veu com alguns fluids li gotegen del nas i dels llavis fins que formen un petit toll a pocs centímetres dels ulls. Té la cara xopa. Ha plorat, ha escopit, ha sagnat. Es veu a si mateixa com una fera arraulida, espantada i engabiada. Artús ha convertit paulatinament la raó en la presó de la seva petita mascota. Engabiada per actituds racionals: deure, compromís, culpabilitat... Ginebra sent com la seva autonomia i la seva dignitat s'esmicolen més enllà de tota reparació. La desesperació usurpa el lloc de la consciència en ella. Desesperació que se li menja la capacitat intel·lectual. Ginebra, si encara és digna de tan elevat nom, s'abandona als instints. En

aquest moment, tot i que podria haver-ne estat qualsevol altre, l'animal dins seu li diu que ja n'hi ha prou.

Amb una llarga, lenta i tremolosa inspiració s'omple els pulmons d'oxigen. En aquest moment comença a aixecar el cap molt lentament. Els ulls li segueixen clavats en el toll viscos. A poc a poc, i amb un nus, les entranyes es van omplint de la paciència i orgull espartans del soldat que sap que en la batalla que l'espera aconseguirà la victòria només amb el seu últim sospir. La victòria serà la seva fi. Durant llargs segons, Ginebra segueix aixecant el cap fins que les seves faccions encaren les d'Artús. Els ulls segueixen enganxats al toll. Aixeca la vista fins a creuar-se amb els ulls del seu marit. Té la pell de gallina i les ungles clavades a la moqueta. Amb l'últim esforç, somriu lluint la malmesa dentadura i diu:

—Jo sí que estimo.

Ella resta dreta, punys pressionats als costats. Té els artells blancs. La mandíbula pressionada. Ella té els ulls molt oberts i un cantó del llavi superior lleugerament tibet. Si la imatge no fos estàtica, el llavi tremolaria. En les seves galtes, dues llàgrimes; una de dolor, una altra d'orgull. Ell és als peus d'Ella amb gest de súplica i de menyspreu cap al seu mateix gènere. Té la cara plena de llàgrimes de fracàs, de tristor, de derrota, de vergonya i, per sobre de tot, de culpabilitat. El llum els il·lumina només a ells dos assimilant-se a un quadre de Rembrandt. L'Altre, aliè a l'escena, prepara el final de la partida. Es frega les mans amb un somriure maliciós, l'intriga veure com es jugaran les últimes cartes de la partida.

Romeu coneixerà Julieta en un ball. Se n' enamorarà al primer cop d'ull. Julieta definirà l'amor seguint la fisonomia de Romeu. Després de tot un seguit de cites i flirtejos, decidiran de casar-se. Tindran tres fills preciosos que estendran les ales, lluiran orgullosos plomatges, i volaran. Romeu i Julieta tornaran a entregar-se al seu amor etern i infinit. Un bon dia Julieta emmalaltirà. Romeu serà fora de l'habitació esperant que el metge surti. Per primera vegada en la seva vida, el menjador de la casa on ha viscut tota la seva vida se li farà avorrit, repetitiu. Es trobarà tancat dins les quatre parets que abans li havien garantit la felicitat. S'aixecarà i revisarà les fotos que deu minuts abans haurà observat per tal de distreure's. Romeu no es farà vell malgrat que els anys passin per ell. Sempre mantindrà un esperit gràcil i agut. Això és part del que el farà feliç i mantindrà Julieta enamorada. Julieta, mentrestant, serà a la seva habitació lluitant contra l'últim horitzó. Serà prou forta per

no plorar, només esperar. Romeu es creuarà amb el metge quan surti de l'habitació i passi pel menjador. El senyor doctor, metge de confiança de la família, no gosarà mirar als ulls Romeu, sabrà que les paraules que li haurà de dir el matarien. Mentre el senyor doctor es dirigeixi a les altes portes del menjador, Romeu entendreà per què no ha rebut l'informe. L'audàcia de Romeu no el servirà per evitar de preguntar l'evident. Romeu deixarà caure el marc de fotos que tindrà a la ma i correrà cap a l'habitació. Allà hi trobarà la seva ànima bessona postrada, que amb dues senzilles paraules d'amor, satisfacció i esperança, s'acomiarà. Romeu sentirà com un gran sotrac li tallarà la respiració. Haurà estat un llampec ineludible. Aquest llampec el desequilibrarà, buscarà amb les mans algun suport on aferrar-se. Ho farà en va. No serà el seu sentit de l'equilibri el que li fallarà. Serà la seva ànima, que en ser amputada d'una meitat buscarà reajustar-se a tot un cos. La boca li quedarà seca a l'instant. Molt probablement hauria preferit morir enverinat per error que haver de passar pel que el fat el farà passar. Però abans de caure en la desesperació mirarà el cos inert de Julieta. Hi veurà un rostre afable, algú que dorm plàcidament. Veurà un somriure de sincera felicitat. S'adonarà que el viatge de Julieta haurà estat magnífic gràcies a tot el que hauran compartit. Veurà que al costat de Julieta haurà tingut una vida de somni. Després d'uns instants de silenci farà un petó al front a Julieta, somriurà i li prendrà la mà, s'hi estirarà al costat i es disposarà a viure l'últim de tots els somnis que hauran viscut junts. Tancarà els ulls, humits per les llàgrimes i somriurà.

Al centre de la sala il·luminada hi haurà Ell i Ella abraçats. Al seu voltant dansen partícules de pols que, tocades per la llum, semblen petits estels. En Ella hi ha llàgrimes d'esperança, en Ell un somriure de franca alegria. En Ell hi ha llàgrimes d'esperança, en Ella un somriure de franca alegria.

En primer terme hi ha l'Altre que amb un somriure de realització abaixa el teló i prepara els titelles per a la pròxima partida.

La única cosa per demanar:

EL MEU ÚTIM DESIG

A vegades no ens n'adonem, però si som com som, és gràcies a la gent que ens envolta, la gent que ens estima, aquells llocs on has anat i quan hi vas et sens com a casa...

Aquesta no és una història per explicar, ni per passar l'estona. Aquesta és la meva història i la nostra història, la història del que hem passat junts, les històries que potser mai seran alliberades del meu bloc de notes. És una història especial, encara que pot ser que no ho sigui per a tothom. La majoria de la gent no sent, no viu. La gent, ara, viu per treballar, encara que jo he pogut conèixer aquella gent que treballa per viure, que és ben poca. Són els meus amics, aquells que encara que, si els deixes per un moment i et penedeixes d'haver marxat, quan tornes, encara hi són.

Abans de morir m'agradaria haver pogut escriure tot el que em passa pel cap, i encara que ho veig impossible, també m'agradaria que ells ho poguessin sentir de les meves paraules.

Mai em marxaran del cap aquelles paraules que un dia vaig sentir de l'aire, del no-res, d'aquell poblet on van passar tantes coses... "ara dorm, i que cada alè sigui un vers, un vers de la història que podem començar a escriure".

Escriure, sí, escriure és el que havia de fer, i per això encara estic aquí asseguda recordant i escrivint tot el que hem viscut. I tot això per què? Per una senzilla raó, perquè m'ho va dir ell.

Ell és especial, per mi és el millor del món i estic orgullosa de poder dir que formo part de la seva història. M'agradaria que en poguessin ser molts més, i sé que no és així. Això sí, ell em somriurà, sigui on sigui.

Gràcies, perquè tu ets qui m'ha fet com sóc. Mil gràcies per tot, la gent que hem conegut junts és el millor que m'ha passat a la meva vida. I la teva música... la teva música és la meva energia, l'energia que fa que cada matí em llevi amb més ganes de viure. M'agradaria

que junts poguéssim escoltar per últim cop la “Intro+Sakura”, o el fantàstic Boeremplof.

Ho donaria tot per poder tornar a la morera, i embrutar-me les mans del suc de móres que costava tant de marxar de la roba. I en caure la nit, anar a mirar les estrelles lluny de casa, endinsar-nos al bosc i escoltar el cantar dels grills mentre acariciem l’herba.

És una gran llàstima, perquè tinc por que això es quedi al calaix dels records, on jo seré l’última i única persona que n’hagi fet una ullada.

Ningú s’ha plantejat mai què passaria si ho creméssim tot, si ho llencéssim tot per la finestra més alta.

Hi trobaríem cendres. Les cendres del passat, que ningú s’atreveria a mirar. La gent passaria completament, perquè creuen que no s’ha de remenar el passat, que el que importa és el futur, què em posaré demà i si menjaré macarrons o canelons.

Jo sé que tu no ets així, i la nostra història la faràs de tots, quan hagi acabat d’escriure aquestes lletres.

Llençaré aquestes paraules al vent, i tot per què?

Perquè sé que si no haguessis aparegut a la meua vida, ara probablement no seria com sóc.

Ets capaç de recordar sense vessar ni una llàgrima? Jo no puc.

Els records poden amb mi, i ara que sé que tot s’ha acabat, el que em fa més mal és deixar-te per sempre.

La teua olor. La teua olor és una de les coses que més recordaré, i que em farà més mal perdre.

I també l’olor de resina que feia l’aula on tocàvem el violí, el soroll del riu, el gust de les torrades amb xocolata per esmorzar, el tacte suau de les abraçades i les inconfusibles vistes des de la barana de la plaça de l’església és el que trobaré més a faltar de tu.

Per tot això, només et demano una cosa, que abans de tancar el ulls per últim cop em portis amb tu, i que deixis que l’aire em faci volar els cabells.

Només em queda per demanar una cosa, i aquest és el meu últim desig.

Tampoc m’agradaria acabar-ho tot d’aquesta manera, tan tristament.

Amb tu he viscut les millors experiències, i és per això que et dedico la meua cançó. No la podràs escoltar en cap altre lloc que el que tu i jo sabem. Només tu la podràs sentir, i no serà pas dels meus instruments, sinó que la trobaràs dins el teu cor. El teu cor

és l'únic lloc del món on hi he deixat la meua melodia. L'he deixat baixant pel riu, no la perdis, guarda-la allà, com tu saps, i fes que la puguin escoltar els que hi aniran després de mi.

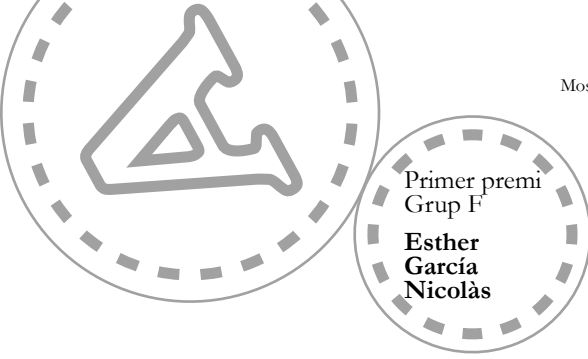
Em quedo amb el teu millor record de tots, que són les vistes, les teves vistes.

Des del balcó de casa sempre es podrà veure la teua família: la muntanya...

I des de baix de tot, et saludaré amb la mà, cridaré el teu nom i deixaré que marxi amb el vent. Recordaré tot el que vaig passar allà, en un petit poblet perdut als Pirineus, anomenat Arsèguel, que és on cada any hi passo la millor setmana de totes.

Gràcies una vegada més. Ara ja podré dir adéu definitivament, perquè m'emporto el seu millor record que tinc, el record de tota la gent que ho ha compartit amb mi.

A vegades no ens n'adonem, però si som com som, és gràcies a la gent que ens envolta, la gent que ens estima, aquells llocs on has anat i quan hi vas et sens com a casa...

QUAN NO ENTRA LA LLUM

—Anna, vas fer bé! —sent les paraules dites tantes vegades.

—Tu creus? —pregunta.

—Sí —sona una afirmació rotunda.

La cuina està en silenci. Un silenci estrany i inquiet que camina de puntetes perquè ningú el destorbi. És un silenci insegur, trencat pel soroll intermitent del rentavaixella. El brollar de l'aigua, el girar de les aspes, s'atura i torna. L'Anna, dreta en mig de l'espai, es mira les mans. Són netes, però sent la necessitat imperiosa de rentar-les un altre cop. I hi torna. Està cansada, no ha dormit gaire. La nit ha estat incerta.

—Anna, has vist el sol? —les paraules la fan reaccionar.

—No! —aixeca el cap.

—Un nou dia. Mira per la finestra! —sent l'ordre.

—Un nou dia! Sí, potser sí —l'Anna aixeca la cortina i veu un raig daurat intentant travessar la persiana. És una llum atrevida que treu el cap pels forats.

—Obre, que entri! —insisteix perquè sap que ella no ho farà tota sola.

Aixeca la persiana a poc a poc i els vidres s'inunden d'una fluorescència que la cortina filtra en diferents colors.

—També podria retirar les cortines? —pregunta a l'aire.

—Sí, fes-ho —una altra afirmació que l'empenta. Amb les mans humides, les fa lliscar pel riell. De cop i volta, s'atura i mira enrere per sobre de l'espatlla.

Escolta atentament i comprova que el silenci encara l'acompanya. Li havia semblat que... El rentavaixella torna a fer remor. Res més que la màquina. Obre també la finestra que colpeja amb força la paret enrajolada. S'espanta i enganxa l'esquena a la nevera.

—Què penses, Anna? —sent la pregunta.

—En tot i en res —respon molesta.

—Ja està tot fet —les paraules la tranquil·litzen.

—És cert, tot fet! —se li escapa mig somriure que amaga abaixant el cap.

—Avui no vindrà ningú.

—Ningú vindrà? —esgratinya en el record perdut. L'Anna va obrint els ulls cada vegada més—. Ningú, és cert —va movent el cap afirmativament mentre assimila la convicció.

—Anna, què penses? —la pregunta no li agrada.

—Jo no penso, jo obeeixo, jo estic... —dubta mirant cap a la porta.

—No hi és. Com estàs?

—Buida.

—Què vols dir? —insisteix.

—Un maniquí de plàstic. Una carcassa —parla mentre mira cap a l'horitzó ennuvolat i es perd per sobre del que és tangible—. Recordes la casa del poble? Doncs, així, mig en runes. Un moble oblidat en un espai fosc.

—Ressentiment?

—Odi, fàstic, rancúnia...

—Sempre ha estat així? —vol saber.

—Abans era culpa, insatisfacció, por. Encara tinc por —torna a mirar cap a la porta.

—Culpa de què? Por de què?

—És que sóc inútil. No faig bé les coses. Ni tan sols al llit sóc capaç de... —l'angoixa li contreu els llavis i li roba la veu.

L'Anna vol seure, però no hi ha cap cadira. Totes són fora, al menjador. Està cansada. Ha netejat tota la nit i les cames inflamades li pesen. Porta unes sabatilles velles, quasi desfetes. Es veu grassa. Busca el seu reflex al vidre fosc del microones. Li fa mal l'ull dret. Està despentinada, els cabells li cauen inerts. Porta una bata que li amaga el cos.

De cop i volta, li torna la memòria, s'espanta i obre la nevera. El cor en un puny.

—Què passa, Anna?

—Ai, Déu! —quequeja—. No hi ha cervesa —tanca la porta de cop i es gira cap a la porta.

La mà li tapa la boca i es comença a mossegar el llavi inferior per dintre. L'estómac s'ha regirat i, de sobte, té ganes de vomitar. Sent un buit que li aixafa l'abdomen, que la deixa clavada al terra. És com si unes pinces gegants li arrenquessin la pell del cos. Un desequilibri entre la ment que vol fugir i un cos empresonat. Uns segons, un minut, una eternitat.

—No passa res. Avui no, ja no.

—Si ve i no troba... —els peus tornen a sentir el terra, lentament.
Un soroll i mira el rentavaixella que torna a desaiugar.

—Què fas?

—Haig de llençar les escombraries —diu fent un nus a una bossa negra.

—És d'hora.

—Millor ara que més tard —s'activa.

—Però, el rentavaixella no ha acabat!

—Després tornaré a baixar —diu obrint la porta de la cuina amb recel, com si esperés veure un fantasma.

Tot està fosc. Agafa la bossa que espera al terra. Encén tots els llums al seu pas fins arribar al rebedor. Agafa les claus amb compte de no fer soroll i surt. Baixa les escales fins a sortir de l'edifici. Camina uns cinquanta metres. Obre el contenidor on diu "*Orgànic*" i deixa caure la bossa.

El carrer encara està desert. Fa olor de moll, sembla que ha plogut. Li agrada aquella aroma fresca i neta. Li recorda moments de pau i silenci durant els passejos d'una infància llunyana a peus del Montseny.

Veu de lluny que el llum de la porteria s'encén. S'atura entre els contenidors. No vol que ningú la vegi, no vol saludar, ni donar explicacions. Algú ha sortit ràpid i es perd en direcció contrària. Sembla que no l'ha vist. Quan creu que és segur, camina a poc a poc, refugiant-se sota les ombres. Entra i puja fins a la porta de casa. Les claus fan massa soroll. Ja està, a dins.

—Anna?

—Ja sóc aquí —diu en veu baixa. Camina cap al menjador apagant els llums darrere seu. S'atura.

—Què busques?

—Aquest sofà, el seu sofà —riu tontament i s'hi llança per provar-lo.

És un moble nou situat al mig de la sala. Els braços són de fusta de color mel i està entapissat amb pell blanca. Contrasta amb la decoració anacrònica, igual que la televisió plana de quaranta-sis polsades. El sofà és molt còmode, però ella no hi està bé.

—Què passa?

—Aquí no —s'aixeca i comença a arrossegat-lo cap a la cuina. A primera vista, no entra per la porta, però està decidida.

El gira, el tomba, el força, l'empenta fins que ho aconsegueix. La

fusta s'ha ratllat, però tant és. El situa en mig de la cuina, tanca la porta i seu mirant el rentavaixella. La seva expressió ha canviat. Té la barbeta avançada, desafiant. Esperarà que acabi el programa.

Passa mitja hora i sent la necessitat d'anar al lavabo. S'aixeca a poc a poc, va doblegada, li torna a fer mal. L'orina surt vermella un altre cop. La llum del lavabo és groguenca i trista, apagada i somorta. La desconeguda del mirall està muda. L'ull el té blau i el llavi inflat. Decideix pentinar-la i li recull el cabell en una cua alta. De sobte, sona el timbre de la porta. Queda congelada. Aquella sensació que li resseca les entranyes, la torna a posseir lentament.

—Has d'obrir la porta!

Una força invisible i ineludible l'empenta cap a la porta. Fa girar la clau i entreobre.

—Bon dia, Anna! Et porto el pa —la veïna com cada matí a primera hora. El desconcert es pinta a la seva cara.

—Ah, sí! —torna—. Bon dia, Lluïsa —diu sense esma.

—Estàs sola, oi?

—Sí —silenci mentre la barra de pa canvia de mans—. Ha marxat.

—Tant de bo fos per sempre. Ahir a la nit, el vaig tornar a sentir i, a més, el gos no parava de bordar.

—Ho sento —dubta—. Ho vas sentir tot? —els ulls són un mirall d'angoixes.

—Sí. No tinguis vergonya. No t'amoïnis, dona. Ja saps que les parets d'aquest edifici són de paper. A més, només cal mirar-te.

—Jo no vull que ningú pensi que... —no pot acabar.

—Que pensin, què? Que ets una víctima? Que és un fill de puta? Quan penses decidir-te? Ja t'ho he dit moltes vegades, si vols t'acompanyo a la comissaria.

—No sé, perquè a vegades sembla que tot passa i després...

—Aquests no tenen remei, no canvien mai —diu amb menyspreu—. Què, ara no hi és, oi? Vaig sentir la porta de matinada. Vingal! Vesteix-te i anem a...

—No, no vull —diu dubtant, mentre analitza les paraules de la veïna. Així que l'ha sentit marxar! Això és bo.

—Com vulguis, dona. Ja saps on sóc —la mira fixament als ulls—. T'equivoques, com sempre.

—Gràcies, Lluïsa. Fins demà! —tanca la porta, mentre el cap s'enfonsa en un mar espès, dens. Una obscuritat líquida que es filtra pels canals del pensament enfosquint decisions.

Bip, bip, bip. El rentavaixella avisa del final del programa. Encara

té la mà sobre la maneta de la porta. Es gira i camina a poc a poc cap a la cuina mentre sent la pregunta.

—No penses obrir el rentavaixella?

—No ho sé. Quina hora és? Haurà passat el camió? —la llumeta de la màquina fa pampallugues.

—Són les nou. Ja ha passat.

—Hauré d'esperar la nit —es deixa caure sobre el sofà.

Es mira les mans creuades sobre la faldilla. L'embenat casolà va del canell al colze. Sembla que la ferida s'ha obert i torna a sagnar. Observa com la taca púrpura va creixent.

—Hauries d'anar al metge.

—No vull haver d'explicar res —es passa les mans per la cara.

—Pots inventar. Sense donar massa explicacions.

—Ja són les deu? —pregunta recordant alguna cosa.

—No, encara no.

—Estic cansada. Necessito dormir —estira les cames.

—No penses buidar el rentavaixella?

—No, després —tanca els ulls.

El silenci, el ressol i l'esgotament la bressolen fins al somni. I allà se'ls troba. Corrents pel passadís del pis, aliens a tot. I ella obre els braços per rebre els seus cossos petits i juganers. No els vol espantar, però sap el que ve ara. Fita amb els ulls molt oberts i els crida perquè vinguin cap a ella. El corredor s'ha embrutit i comença a estretir-se, les parets es tanquen una sobre l'altra. I ja hi tornem. Silenci sobre la sang. Ja no li queden llàgrimes i espera, sap que apareixerà. Sota un cel amenaçador, el troba mirant la pila de cossos dels nens que no tindrà mai. L'Anna no vol que els toqui, ni ell ni la seva bèstia.

Al principi, com sempre, se sent incapaç, feble, atemorida, amb la ment i el cos ancorats a una roca, veient com passa tot, acovardida. Però, ha sentit la veu, una veu que la guia, l'ajuda, l'enforteix, l'empeny. I els peus s'arrenquen del llot que els reté, les mans s'alliberen de les manilles invisibles i la veu li esclata al pit. S'ha llençat sense pensar, vençuda finalment per la ràbia. La veu l'empaita encoratjant-la.

Es mira la mà on té el ganivet. Quan l'ha agafat? I el braç puja i baixa, puja i baixa. Crida i talla mentre la sang inunda els sentits. La realitat torna entre sospirs sufocats al silenci de la cuina. Quan obre els ulls, la llumeta de la màquina li pica l'ullet insistent i, fins i tot, sembla que li parli. Sent: "*Senyora... senyora... obri la porta...*"

i para i torna: “*Senyora... senyora... obri la porta...*”. Són paraules llunyanes, però les sent. I decideix obrir el rentavaixella.

Uns ulls aigualits, inflats, fumejants surten sobre la primera safata. Ara sembla que d’aquella boca oberta de la qual penja ridículament la llengua en surtin les paraules: “*Senyora... senyora...*”. A la cara de l’Anna es pinta un mig somriure.

—Ara no em fas por! —ho diu amb veu segura. Una primera riulla histèrica li surt entre els llavis, després la segona i la tercera es converteixen en incontrolables. Les llàgrimes l’acompanyen quan torna a recuperar el seny—. Em sap greu, jo no volia. És culpa d’ell i ho saps. Jo sempre t’he cuidat i t’he alimentat, però tu l’has preferit a ell. No està bé mossegar la mà que t’alimenta...

Ara sí, ara sí que ha sentit clarament el timbre de la porta. S’esvera i tanca el rentavaixella de cop, arrossegant les safates que xoquen estrepitosament contra l’interior. Els peus li queden clavats al terra, el cos li pesa i el cap li dóna voltes. *Qui pot ser?* Ell va dir que no tornaria.

—Anna, hauràs d’obrir la porta.

—Però...

—Les veus vénen de la porta, obre Anna. No facis que s’emprenyin més.

—Però i si és ell...

—Obre, ja!

Arrossegant les plantofes va cap al rebedor, el cervell li va a mil. Tota ella és un desgavell. Camina com qui va al patíbul, deixant l’ànima i l’esperit lluny. Ja està, tot s’ha acabat, ella que pensava que li havia fet saber que ja no tornaria a fer-li mal. Potser tot havia estat un somni.

—Obre, Anna! És la policia. Necessiten parlar amb tu —es va sentir la veu de la veïna—. No tinguis por, sóc jo, la Lluïsa.

—Lluïsa? —pregunta amb el front recolzat a la porta.

—Sí, dona. Obre que fa estona que t’esperen. Volen parlar amb tu —la va esperonant.

Entreobre la porta amb la por als ulls. La veïna la mira amb una pena infinita, darrere d’ella dos policies s’impacienten. Aparten a la dona i s’interposen pel davant.

—És vostè la dona del senyor Escalda? —pregunta el més baixet.

—Sí, sóc jo. Què passa? Jo no vull parlar amb vostès! —vol tancar la porta, però és la policia... Fa l’intent, s’ho repensa—. Ja li he dit a la meva veïna que no haig de dir res. No sé per què els ha trucat,

perden el temps —l'Anna intenta mirar la Lluïsa que s'amaga darrere d'un mur unformat.

—Senyora, no ens ha avisat la seva veïna —la corregeix el policia.

—Doncs, si ha estat el meu marit... —ara està desconcertada, estava maleint la veïna i de cop li ha vingut el Vicenç al cap—. Que sàpiguen que jo no he fet res i que no vull que torni, perquè... —la seva veu es trenca.

—Anna, estàs parlant massa —ha sentit la veu per darrere.

—Senyora, podem passar? —pregunta el més alt. L'Anna veu com la mà, la recolza sobre la pistola que duu a la cintura.

—Per què? No és necessari, diguin el que volen i ja està... si us plau —afegeix la bona voluntat tot esperant que no notin gaire la tremolor de les mans.

—Li hem de parlar del seu marit. Ha tingut un accident amb el cotxe. És un tema delicat i donades les circumstàncies seria millor parlar en privat —el policia alt l'ha agafada pel braç, però no amb força, més bé com si la volgués animar a passar a l'interior del pis.

—Però... —està espantada i es deixa empentar cap dins.

—On podem seure i parlar? —pregunta a la seva esquena un d'ells.

—Al menjador hi ha un sofà —l'Anna seu a una cadira. El policia baixet seu davant d'ella. L'alt es queda dret i ho escodrinya tot. A l'Anna li fuig la mirada cap a la porta de la cuina que roman tancada i en tornar es troba amb els ulls del policia.

—El seu marit ha tingut un accident —la notícia se li clava al cervell i comença a analitzar-la lentament.

—Un accident? —pregunta.

—Sí, senyora. Li vam demanar que s'aturés quan s'incorporava a l'autopista de Girona a una velocitat inadequada —el policia la mira per veure si reacciona o no.

Ella n'és conscient. Els policies van creuant mirades còmplices. S'ha adonat que un d'ells parlava per ràdio.

—En lloc de parar, s'ha donat a la fuga i hem hagut de perseguir-lo fins que s'ha estavellat contra la mitjana. Vostè sap per què volia fugir?

—Havia begut... com cada nit —diu insegura. *Quina situació més estranya*, pensa. Té la sensació que tot això no va amb ella, però vol saber com està?

—Senyora, el seu marit... —el mosso d'esquadra calla i la mira fixament— ...ha mort.

—Ah! —no se li acudeix res més. Mira el terra, tant li fa. Se suposa

que havia de sentir-se alliberada, però no. És com si tot seguis igual de fosc, un viure per viure, esmorteïda per una llosa gegantina.

—Però, senyora... —el policia torna a mirar-la atentament— ...el nen està bé.

Un silenci indecís s'interposa entre l'Anna i l'agent. Indecís, perquè les paraules hi són, però no volen acudir a la boca, perquè els sentiments s'enferritzen de sobte, perquè una llum arriba des d'algun lloc difícil de definir i l'Anna no s'atreveix a creure. Vol, ella vol que sigui possible, que allò que per segona vegada li han robat, arrabassat de les mans sense ni tocar-lo, sense abraçar-lo, sense consolar el seu primer plor, pugui ser cert.

—El nen? —aixeca els ulls del terra i les mans deixen d'esgarrapar-se l'una a l'altra.

—Sí, senyora. El nadó està bé. L'estan atenent mentre es decideix qui es farà càrrec de...

—El meu fill! El meu fill està bé! —un crit descontrolat, un ulls oberts sense gaire coherència i un plor descontrolat que li arrenca del pit sotragant tot el cos, sacsejant perillosament el cordó que la uneix a la cordura—. Ho has sentit? —l'Anna s'aixeca de cop i el policia espantat la imita. Els ulls de la dona semblen submergits en un oceà de confusions.

—Senyora, m'ho diu a mi? —l'interroga i mira el seu company que torna a parlar per ràdio.

—M'haig de vestir —el policia quasi cau enrere, l'Anna passa per davant com una tromba d'aigua. Des de la porta de l'habitació es gira—. Esperin, estic en cinc minuts —i desapareix darrere la porta.

—Francesc, truca a Serveis Socials. Està com un llum! Maltractament, segur. El tema del nen l'ha acabat de trasbalsar. Què en penses? —no és el primer cas que es troben.

—Hauria d'haver vingut la caporal! *Tio*, no sé. És com si no esperés tornar a veure el nen —respon l'agent mirant la porta de la cuina.

—Has vist com camina? I l'embenat del braç? —està dret al menjador. Té els ulls centrats en un punt indefinit—. El nadó encara tenia el cordó umbilical, oi?

—Això han dit per l'emissora —el tal Francesc segueix intrigat per la cuina—. Escolta, *tio*, mentre es canvia, vaig a fer una ullada a la cuina.

—A la cuina? —se sorprèn—. Per què?

—No has vist com m'ha mirat quan m'he apropat a la porta? —

dubta, potser només són imaginacions—. No sé, *tio*, és una intuïció.

—No sé si podem, les ordres no... —massa tard, el company ha obert la porta—. Tot està en ordre, ja ho veus.

—Sí, massa —dóna un pas endins. De sobte, sona el timbre de la porta.

—Ja hi vaig jo. Tu surt de la cuina. Val! —diu mentre s'allunya cap a la porta.

Al passadís, s'obre la porta de l'habitació i surt la dona. L'agent veu com el color morat s'estén per l'espatlla i s'amaga més enllà de la samarreta de tirants que duu.

—Ja obro jo, no s'amoïni. Vostè acabi de canviar-se —l'empenta amb suavitat i l'anima mirant-la als ulls—. No tingui por, segurament és la nostra caporal.

Ella obeeix i l'agent obre la porta. Efectivament, és la caporal amb una altra parella de mossos. Saluden i entren. Un dels nous agent queda a la porta, fora hi ha enrenou de veïns.

—Informi de la situació, agent —és l'ordre immediata.

Al menjador, amb cara de fàstic, hi ha en Francesc. Al darrere seu, la porta oberta del rentavaixella. La caporal l'està mirant.

—Ai, Déu! Què és això? —ha vist els ulls que la miren des de la safata del rentavaixella.

—El gos. Quan era un cadell era molt maco, però el meu marit li va ensenyar a... —sona la veu de l'Anna que, ja vestida, ha sortit de l'habitació.

—Però... —les veus semblen emmudir.

—Anna, ja no hi és. Ara pots parlar —la veu ressona al cap de la dona.

—Vols que ho expliqui? —l'Anna mira lluny.

—M'ho diu a mi? —dubta la caporal—. Sí, vull que m'ho expliqui.

—Volia menjar-se el nen i no el vaig deixar —l'Anna aixeca el braç embenat—. Però, no vaig poder evitar que en Vicenç se l'endugués, com a l'altre.

LA DONA DEL MAR

Els peus de l'Albert avancen enfonsant-se amb delicadesa en la sorra humida de la platja del Varador, tan plena de cossos i ments relaxades als mesos d'estiu, tan buida ara, a finals d'abril. El dia s'ha llevat amb el cel net, i el mar, resplendent i tranquil. Només una barca s'atreveix a trencar la quietud mentre es desplaça tranquil·la, de palangre a palangre .

Com cada matí de l'any, camina a trenc d'ones, més per netejar l'esperit que per fer salut. Home metòdic i de costums, comença el ritual quan es descalça, plega els mitjons i ho deixa tot ben endreçat al costat d'una petita tovallola blava que ha estirat damunt la sorra. Tot seguit, posa els dits en remull. Faci el temps que faci, vesteix sempre uns pantalons texans arremangats ran de genoll i una samarreta marinera de màniga llarga, com la que solia vestir el seu admirat Picasso. Fa una respiració lenta i profunda i deixa per uns instants la mirada perduda, mentre l'aigua li pentina els peus. És aleshores quan pensa que no podria viure sense aquella estona. Les empremtes de les seves passes, efímeres, es desfan una rere l'altra, acariciades per les ones. Troba extraordinària aquesta insistència ancestral del mar per esborrar qualsevol rastre de persona.

De lluny, albira la dona del mar. Deu tenir una seixantena d'anys, i la recorda tota la vida al mateix lloc, immutable, asseguda a terra amb els genolls plegats i sempre de cara a l'horitzó

De tant mirar-lo fixament, la llum li ha cremat els ulls fins a quedar completament cega. De vegades, s'alça en un rampell i comença a córrer o nedar, mentre juga i parla sola amb veu molt dolça.

Viu en una petita cabana feta amb troncs i restes de diversos temporals. Té forma circular i és tan baixa que no s'hi pot estar dreta. Un plàstic transparent penjat a mode de cortina, fa de porta.

—Bon dia —saluda l'Albert quan passa pel seu davant, amb la convicció que, com sempre, només obtindrà un lleu moviment de cap per tota resposta.

—Bon dia —contesta avui amb veu discreta.

L'Albert, sorprès, s'atura. Les parpelles se li obren i tanquen repetidament com si aplaudissin excitades. Feia anys que provava sense èxit de trencar aquell hermetisme, però mai, ni un sol dia, va deixar d'intentar-ho. Primer per educació, després per curiositat. S'hi apropa, i s'asseu al seu costat, també de cara al mar. Té la pell bruna i de tan a prop, els nombrosos plecs de la cara s'observen molt evidents. Porta un vestit ample vermell que la cobreix gairebé per complet. Es grata amb desfici els peus ressecs, fins que les ungles llargues i brutes li dibuixen un grapat de ratlles blanques al damunt.

—Com va això? —pregunta ell, provant d'encetar una conversa. El silenci s'imposa, trencat només pel xiuxiueig del mar i el so esmorteït de la barca a la llunyania. Passats uns minuts, ho torna a intentar.

—Quin sol més agradable, oi? —insisteix.

—És una pregunta òbvia —respon ella sense desviar la mirada inexistent—. És un recurs propi de persones que no tenen res interessant a dir-se —afegeix.

—Bé, he d'admetre que no he estat massa original, però tampoc ho pretenia.

—A jutjar per la veu i el caminar que he escoltat, vens cada dia per aquí, oi?

—Sí, cada matí i també algun vespre.

—Què hi busques?

—Res en concret —respon ell—. Però no podria passar sense fer-ho —afegeix, després d'una pausa llarga—. És una necessitat que tinc.

—Hi ha algú, a l'aigua?

—Algú a l'aigua? —l'Albert es posa la mà dreta a tall de visera i escruta el mar, d'un costat a l'altre—. No, ningú, tret d'un pescador que està llevant un palangre.

La dona, en un misteri incomprensible per a ell, interromp la breu conversa i torna a refugiar-se en el seu món interior. Durant mitja hora es balanceja lleugerament endavant i endarrere sense parar. Tot seguit, s'aixeca i se'n va sense dir res cap a la seva cabana. Amb les dues mans ressegueix el sostre interior fins que troba recollit el plàstic transparent, i el penja del capdamunt de la porta. Des de fora només es percep la forma del cos ajagut i un somiqueig esmorteït. L'Albert l'observa desconcertat sense saber què fer. Al

cap d'una estona, quan sembla tranquil·la o adormida, es posa dempeus i reprèn la caminada mig emboirat pels pensaments confusos. Aquella nit li costa aclucar els ulls.

L'endemà surt de casa a trenc d'alba, molt més d'hora del que té per costum, i s'adreça cap a la platja del Varador. Les voreres, relliscoses, ploren per la marinada fresca i humida que ho cobreix tot. L'olor del salnitre és molt present. Un cop a la sorra, segueix el mateix ritual de cada dia, però amb una variació; els seus peus avancen més ràpids que mai, com si tinguessin pressa per arribar on el temps ja fa anys que s'ha aturat. És a prop, però no la distingeix. Accelera el ritme fins arribar a la cabana. Mira dins. No hi és. Deixa un entrepà de truita que havia preparat i un envàs hermètic amb cafè calent, en una caixa de plàstic que hi ha a tocar de la porta. És el que ha vist fer a algunes persones quan li porten aigua, menjar o roba. Són els veïns que, com ell, coneixen la terrible història de la dona. La mare de l'Albert era la seva millor amiga, abans no decidís trencar amb tot i amb tothom.

S'asseu uns metres més enllà i mira el mar, tan pla com el dia abans. De sobte, distingeix un punt llunyà. S'alça d'un bot. Sembla ella, que apareix i desapareix a mesura que es capbussa. Una estona més tard arriba fent braçades a la platja. Quan la veu sortir despullada de l'aigua, l'Albert se sorprèn de la pell del cos, tan blanca i fins i tot delicada, que sembla prestada d'un altre individu. De fet, pensa, és el que resta de la persona que algun dia va ser, abans de convertir-se en la que tots coneixen, marcada per les inclemències del temps i l'infortuni. Camina amb una trajectòria imprecisa per trobar la caseta, quan s'atura a tocar de l'Albert. Ell es queda immòbil. Ella també. S'aguanta la respiració i es posa les mans davant la boca, per no ser descobert. Ella reprèn el moviment i gairebé el frega, fins que arriba a la paret de fustes. Entra a dins, mentre ell aprofita per marxar, avergonyit no sap ben bé per què. Una hora més tard hi torna.

—Bon dia —saluda, amb més curiositat que mai.

—Bon dia —respon ella.

—Avui fa...

—Per què has marxat, abans? —el talla abans que pugui acabar la frase. Manté un silenci, mentre pensa què li ha de contestar.

—M'ha fet vergonya que em descobrissis —li contesta sincerant-se—. No sabia com reaccionaries.

—Que potser t'incomoda, veure una dona gran despullada? No

seràs capellà, oi?

Se li escapa un somriure.

—Capellà... En faig veu, de capellà?

—Has estat tu, el de l'entrepà i el cafè, oi?

—Sí. He vingut per això.

—No és veritat —li etziba—. Has vingut perquè vols saber què li passa pel cap a aquesta dona boja. I el menjar i la beguda només són una excusa per aproximar-te.

—Bé...

—Gràcies, de totes maneres —li diu utilitzant per primera vegada un to amable.

—Sóc el fill de la Marta —observa la seva cara, per descobrir- hi alguna reacció que no arribarà mai—. La recordes, la Marta?

—...

—És ella que m'ha explicat la teva història —continua ell, abans d'adonar-se que s'ha tornat a desconnectar.

Quan és absent, la dona del mar reviu una imatge que mai podrà esborrar de la seva memòria. És a aquella mateixa platja amb el seu fill i hi ha molt poca gent, gaudint d'un dels darrers banys de la temporada. El petit, de nou anys, es banya tranquil. Ella s'estira a la sorra i tanca els ulls. No sap si s'adorm. Una estona més tard —que mai sabrà precisar-ne la durada— nota un vent sobtat que li gela el cos. En acte reflex, s'incorpora espantada i busca el seu fill. No el veu. El vent xarbota l'aigua cada cop amb més fúria. S'aixeca i mentre crida amb desesperació el seu nom, es capbussa. Li costa nedar, per la respiració mig tallada i els clams que no cessen. S'endinsa mentre mira per tot arreu. Res. Se submergeix una i altra vegada per veure l'impossible. Res. Treu el cap, agafa aire nou i torna a intentar-ho. Altra vegada, res. Els seus ulls examinen dominats per la bogeria tot el que són capaços de veure. Finalment, els crits s'apaguen i es transformen en un bram profund i dolorós. Braços i cames reben l'ordre d'una força misteriosa, que els convida a rendir-se. Els sons s'apaguen lentament, mentre el seu cos es desploma cap al fons com una fulla quan cau de l'arbre. No ho recorda amb claredat, però li sembla que un home l'agafa per darrere i s'afanya a salvar-la, abans de perdre el coneixement. Al cap d'una estona es desperta damunt la sorra, observada per un grup de cares afectades. El petit, el seu petit, no és allà.

L'Albert, com molts altres del poble, l'ha vist abraçar-se al mar,

jugar i parlar-hi. I sap que és amb el seu fill, amb qui juga. I a qui adreça les paraules. S'hi acosta, estira el braç fins a trobar-li la mà.

L'agafa amb suavitat i es manté així en silenci. No cal que li expliqui res. Ella li retorna el gest, fent una lleu pressió amb els dits. Passada ben bé una hora, l'Albert s'aixeca i segueix el seu camí, enfonsant amb delicadesa altra vegada els peus a la platja del Varador. Mira enrere. La cabana és cada cop més petita. I les onades insisteixen immutables a esborrar qualsevol rastre de persona.

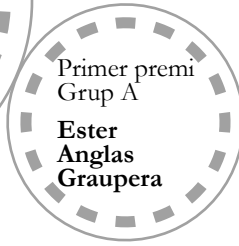
The background features several overlapping circles, each containing a large, stylized letter. The letters are arranged in a scattered pattern. The letters visible include 'O', 'M', 'R', 'R', 'M', 'A', 'E', 'S', 'E', 'Z', and 'E'. Each letter is contained within a circle that has a dashed border.

Mostra
Literària del
Maresme
XXVIII

A dark gray circle with a dashed white border, containing the word 'Poesia' in white serif font.

Poesia

EL MEU COIXÍ

El meu coixí està ple de somnis,
d'idees i d'emocions.
A la nit quan hi reposo
m'explica històries de molts mons.
Si estic trista hi vesso llàgrimes
que recullen els minairons.
Però també l'omplo de rialles
i li canto moltes cançons.
M'agrada jugar a fer la guerra
amb coixins per tots els racons,
i m'hi repenjo quan llegeixo
la història d'en Tres Botons.
Fins que m'arriba la son
i m'adormo en uns segons.
Bona nit, coixí!

EL LLAPIS I LA MAQUINETA

Avui la maquineta s'ha enfadat
perquè el llapis no s'ha deixat atrapar,
ell sap que morirà,
així que l'haurà d'ajudar.

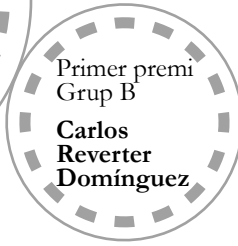
La maquineta se n'ha anat a casa
i no ha volgut ni sopar.
L'endemà el llapis va anar a casa de la maquineta,
la va veure plorant i li va explicar:

-Si desapareguessin els llapis,
les gomes no podrien esborrar,
les maquinetes no podrien fer punta als llapis
i els fulls, en blanc s'haurien de quedar.

I la maquineta va exclamar:

-Tens molta raó,
no ens hem d'enfadar,
servim per treballar,
per tant, fem pinya
i a l'estoig tornarem demà.

I així tenim tots material
per poder escriure i comptar:
llapis, goma, maquineta...
I a aprovar!

L'HORIZÓ

És la línia més perfecta
que puguis imaginar.
Recta, fina i delicada,
sembla que es pugui trencar.

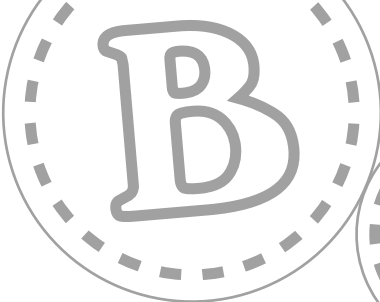
L'horitzó és molt llunyà,
no saps on et portarà.
Potser millor no descobrir-ho...
és millor imaginar.

Podria amagar alguna cosa,
altres mons on arribar,
potser algun món perfecte...
però és millor imaginar.

L'horitzó espera, etern,
que hi poguéssim viatjar.
Segur que amaga un tresor...
però és millor imaginar.

Hi ha persones mirant-nos,
a la fi de l'oceà?
Ens miren de l'horitzó,
desitjant que arribem allà.

La vida és la travessia
per a l'horitzó arribar,
però cada vegada que hi som
hi ha un altre més enllà.

B

Segon premi
Grup B

**Anna
Corbera
Poch**

LES 4 ESTACIONS

-Brolla l'aigua del riu,
un ocell piula al seu niu,
sota l'arbre neix una flor,
tot el camp s'omple d'olor.

-Un esquírol salta content,
una papallona no para un moment,
cal treballar i no parar,
doncs l'estiu aviat arribarà.

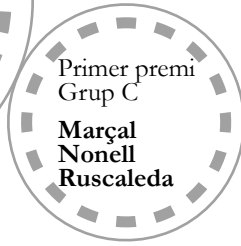
-Brilla el sol molt lluent,
el riu baixa més lentament,
fa molta calor,
però aviat arribarà la tardor.

-Cauen les fulles sense fer soroll,
sota l'arbre s'aseca un matoll,
al bosc s'atura l'activitat,
l'hivern arribarà molt aviat.

-Brilla el sol molt suaument,
tot està quiet, res no se sent.
Un llençol blanc cobreix camps i jardins,
els animals dormen cau endins.

-L'hivern és llarg i trist,
brilla el sol en un dia gris,
sota el glaç el riu torna a brollar,
i tot tornarà a començar.

-Brolla l'aigua del riu,
un ocell piula al seu niu,
sota l'arbre neix una flor,
tot el camp s'omple d'olor.

MÓN D'OBLIT

Avui és una nit clara
i m'acompanya una dolça soledat,
la foscor m'il·lumina la cara
i m'enfonso com un llibre ofegat.

A l'horitzó una calma exaltada
amaga un vaixell envaït de por,
un vaixell que el seu cor transporta,
una nova il·lusió.

Aquesta il·lusió es manté en silenci
mentre el sol emprèn un nou camí,
un camí a una nova terra,
una terra que es porta a dins.

Una terra que es troba
en un cel ja derrotat,
en un món que no troba resposta
al seu odi estimat.

Avui trista vetllada,
que recorres el meu cos,
que amb una tristor alegre
emprens el teu vol.

Mentre el meu cap oblida
aquell amarg amor
i aquelles dolces tardes
en què encara vivies al meu cor.

Món d'odi i de venjança
que ja és caigut en l'oblit,
en l'oblit de l'esperança,
mentre llances un nou crit.

Què n'has fet del teu coratge?
No tens forces per lluitar.
Que ja no recordes aquells dies
que sabíem anhelar?

Has mort insultat pels teus súbdits,
aquells a qui vas ensenyar a volar,
ara has caigut en la seva trampa
i ja no en pots escapar.

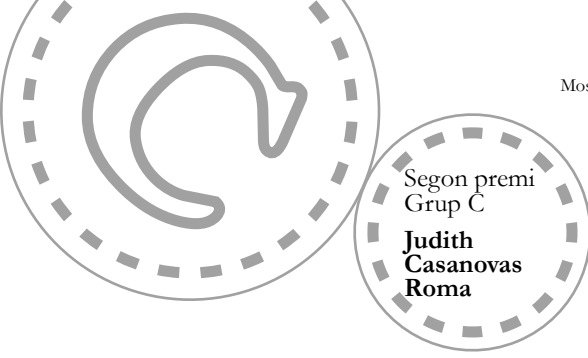
L'única esperança que et queda
és un vaixell de vapor,
un vaixell que el seu cor transporta,
una flota d'amor.

Un vaixell que dels seus canons dispara
rams florits d'un conte de fades,
i dels seus canons en fa
nous paradisos on poder estimar.

Obre el teu cor i mostra'ns
el que els raigs del sol fan brillar,
i fes desaparèixer
el que els núvols fan callar.

I no perdís mai l'esperança
perquè mai et perdrem del cor,
encara que algun dia t'oblidem,
sempre hi tindràs un lloc.

Oblit

M'ENCANTA LLEGIR

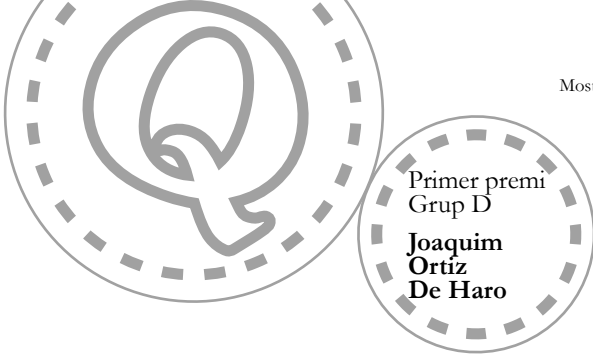
Començar un llibre és gaudir
De nombroses aventures
Per això m'encanta llegir,
M'apassiona la lectura!

Llegir abans d'anar a dormir
Fa que en comptes de somiar
Em permeti decidir
El final que esdevindrà.

I així em llevo al matí
Amb ganes de començar
Un nou llibre que em permeti
Històries imaginar.

Els llibres també em permeten
Per tot el món viatjar
Conèixer princeses i prínceps
I els pirates derrotar.

I a tot arreu m'acompanya
La novel·la per llegir
Sigui al mar o a la muntanya
Un llibre sempre és amb mi.

QUAN EL MÓN ES TORNA BOIG

Quan el món es torna boig,
ni la pluja ni el sol ni el fred,
ni la calor ni la neu ni el vent,
troben el seu lloc.

Quan neva a la ciutat

*Avui fa un fred que pela,
l'aigua al carrer es congela.*

Les agulles del rellotge s'aturen
marcant l'hora a trenc d'alba,
són les set de la matinada
i la ciutat avui està gelada.

Sona el despertador,
el rellotge que fort crida,
despertant-me del bell somni
en què tot era mentida.

Anhelo el cant del gall
que despertava els meus avis
quan fa temps eren infants,
quan el temps era natural.

Sento l'aigua que raja,
mai poca, sempre massa,
miro per la finestra
el cel negre amenaça.

De sobte es desfà el firmament,
no és aigua blava, sinó gel,
els núvols negres enfadats
ens disparen projectils congelats.
Un motorista imprudent avança,
la línia contínua, se la salta,
mentre el gel a l'asfalt
fa difícil controlar el volant.

*L'aigua del carrer es congela,
avui fa un fred que pela...*

A les cases els nens ploren
avui no volen obrir els ulls,
ni la il·lusió de fer un ninot
els fa sortir de l'habitació.

Les escoles obren al matí
entren nens, nenes, cares fredes,
mans dins les butxaques
amb bufandes i jaquetes.

Una pols de color blanc
cobreix tota la ciutat
i no han passat dues hores
que ja n'hi ha un pam.

L'autovia queda enfarinada
i quan un cotxe accelera,
sense control rellisca per la carretera
ara dreta, de sobte esquerra.

I segueixen caient més flocs,
com si fossin déus que ploraven
i és tan gran sa tristesa
que les llàgrimes queien gelades.

Al genoll arriba la neu,
les sabates ja mullades
congelen els meus peus,
gelant-me el sentiment.

El vent bufa sense rumb,
la neu entremaliada
ens deixa sense llum,
tots dins la casa tancada.
L'endemà de la nevada
la gent gran està espantada
mentre els nens innocents
juguen i es creuen molt valents.

Quan neva vora la muntanya
els homes, contents, faran caixa
però quan la neu cau a la costa
la gent, trastornada, es torna boja.

Quan no fa fred a la muntanya

En un petit apartament,
rodejat per muntanya i cel,
aire i brisa fresca
passo jo uns dies de festa.

Després de la nit de Nadal,
el 25 de desembre i Sant Esteve
ja tinc la panxa plena de torrons
de galets, pollastre i canelons.

Et poses l'anorac
agafes esquís, botes i casc
puges al cotxe, cap a l'estació,
serà un gran dia, penso amb il·lusió.

I mentre vas dins el cotxe
et preguntes on és la neu
per què les muntanyes del voltant
són de color marró i no blanc.

Arribes a peu de pista
i poca neu blanca a la vista
un fred totalment inexistent
em fa dubtar de si avui és hivern.

Perquè quan abans era cap d'any
el fred era molt intens
se't gelava el cap i els dits del peu,
nevava, el vent content bufava.

Però ja no hi ha neu,
ni vent ni núvols,
només un sol espatarrant
enlluerna el cel hivernal.

La neu dels pols

Els pols s'estan desfent
el glaç en aigua es converteix
i on hi havia blanc tot l'any
ja només hi ha neu a l'hivern.

Els animals estan desorientats
l'ós polar està malalt
i es pregunta per què el seu pèl
és gruixut i de color blanc.

Els pingüins ja no tenen fred
el sol els crema el cap
i no saben on és el gel
on jugaven l'any passat.

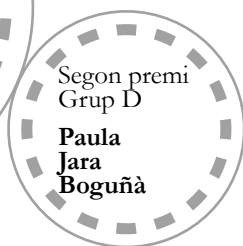
Ja estem bojos

El clima va canviant
com si una brúixola el dirigís
però la seva agulla estigués
trencada, imantada al revés.

Mentre l'horari ens esclavitza
i es converteix en fredes màquines
el temps canviant ens fa la guitza
trencant la monotonia del bon dia.

I cada cop més huracans,
cada cop més tempestes,
és el crit de la nostra terra:
Atureu-vos, humans!

No som els senyors del planeta
sinó tan sols els seus fills
i quan li fem mal a la terra
a nosaltres mateixos ferim.
Quan el món es torna boig,
ni la pluja ni el sol ni el fred,
ni la calor ni la neu ni el vent,
troben el seu lloc.

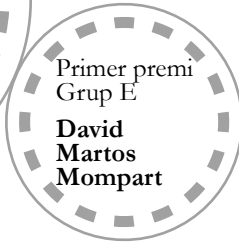

UNA LLÀGRIMA

Una llàgrima petita,
gota d'aigua resplendent,
em relisca per la cara,
tota fràgil i lluent.

Una llàgrima tan xica,
tan dolça i transparent,
em recorda el primer dia
que et vaig veure somrient.

Una llàgrima molt tendra,
em dibuixa la tristor,
dient dolor i injustícia,
dient el que sento al cor.

DECLIVI

De la brutícia de la terra no n'escapa ni el mariner.

Bressol de brisa
m'absol, m'encisa
d'olor de lliri.
Dolor i deliri.

Vora el mar
obro amarg
el cofre bast
de records clars.

I plouen pluges
de plors, de pors.
Llamps de llàgrimes
sembren llavors.

Llavors que semblen
manyocs de cendres
ben espargides
dins el meu cos.

Evoco lluny
-temps que s'esmuny-
quan era jove,
d'ànima tova.

I aboco ara
-vida passada-
tots els meus danys
en banys de planys.

Sense senderi
ni afany de seny,
qui dia passa
any empeny.

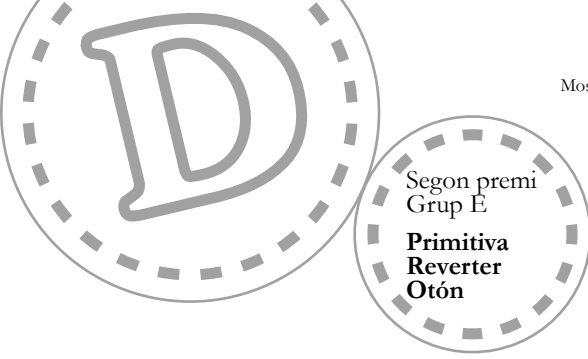
Bocí de vent,
pedaç de sal,
esquitx de sol...
no és suficient

per redimir
l'abandonada
al trenc d'onada:
em vaig traïr.

Del mar al bar,
del món al "ron".
Del moll al toll,
de ferm a erm.

De pescador
a pecador.
De la nau fràgil
al naufragi.

De navegant...
a anar vagant.

DRINGUEN CRISTALLS

Dringuen cristalls
                  enmig de la tempesta
Les copes són espases
                  mentre la Ment s'entesta
A preguntar-li al Cor.
                  I aigua i aire es trenquen
d'un llamp que esberla el foc
                  i envermelleix la terra.

.....

El vi del nostre amor
fa gust de vinya verda.
Les lletres del teu nom
avancen a tardor
records de primavera.
Nostàlgia adolescent
d'un vi que s'ha fet vell
abans de la verema.

.....

Em visita Soledat
presumint d'extravagància
faldilles amb vol d'ocell
collarets de coloraines
somriure pintat de foc
i deserts a la mirada:
“potser perquè eres amb ell
et creies acompanyada?”

.....

Tant desert entre tu i jo
Tant desert entre jo i l'altre
Et regalo regne i cos
Només per miratge d'aigua.

.....

Tanta set com tinc, amor,
que no guareix cap licor!
Tanta cervesa com bec
per veure si em veig amb ales
Per volar lliure de mi
per volar lliure de l'altra.
Una altra que no té por
i es vesteix d'extravagància
Es diu Soledat i canta!

“Em fa pena pensar que no era un joc
el que poguéssim estimar-nos
i que el que ara jo escric
puguin llegir-ho uns ulls travessats de tenebra...” J. Vergés

I ENCARA EL TEU RECORD M'OMPLE L'ESTANÇA

Se m'ha fet tard, amor, sense saber-te
t'he resseguit des del record desdibuixat
pintant els teus cabells, ja blancs, amb atzabeja
tornant-te als divuit anys com si fos ara
sentint la teva veu cantant a l'aire
aquelles cançons amb molta lletra
que canviaven el món i el feien nostre.
M'he perdut, tota sola, al barri gòtic
he anat a la mateixa plaça
on l'amor, tan maldestre, ens sorprenia...
He tornat amb tren, ben sola, a Badalona
he ramblejat i he pres una cervesa i una altra encara
per si de sobte el temps es deturava
i arribaves, amb els cabells ja blancs,
a preguntar-me
si encara el teu record m'omple l'estança.

I ENCARA EL TEU RECORD M'OMPLE L'ESTANÇA - II

“Ni tinc els ulls d’infant per a mirar
les petites estrelles.” J. Vergés.

Totes les hores del temps
eren estrells

quan les ninetes dels teus ulls il·luminaven
infinits universos.

Tot era vers el nostre llit, amor,
i ens descobríem. Salat i dolç
àcid i amarg en tots els gustos.

La teva pell era un mantell de lluna
i jo era el sol... o a l’inrevés?

O érem eclipsi o conjunció celeste.

Una galàxia entera ens empenyia

I no enteníem res i no sabíem
que cada estrella, petita i infinita,
es revoltava amb la revolta exacta
del naixement d’un món: el teu, el meu,
el nostre que no sabem on para.

On para, doncs, tot el caliu de brasa
rebel i complagut d’adolescència
que ara és cristall perdut

en un mirall gebrat?

Somio que m’abrades i em desperto
amb divuit anys

l’espri a la motxilla
per pintar pertot arreu, parets i platges:
encara que el teu record m’omple l’estança!

I A CADA VOLTA, MÉS MAREIG

I a cada volta, més mareig.
Et roda en tombarella fràgil
la creença...
Enveges l'altivesa
de tu mateixa quan despenjada
arribaves a l'alba sense apagar el somni
i el jardí resplendia de tanta nit de foc.
Tal vegada, et demanes, ha fet niu al teu cor
la fatiga del temps que no ha arribat.
El de les coses certes, les mirades enceses,
el ritme dels tambors a l'onada del viure
el camí sense pressa ni drecera
l'alè salvatge de tot allò que és viu.
Necessites el foc com l'aire que respire
i la terra guarida i enfangada...
t'ofegues, és ben cert, entre parets i xifres.
Necessites, és cert, que creixi la Paraula
i calli aquest xivarri que emplena el teu cervell.
I tornar a creure que canviarà tot.

A LA CLÀUDIA

Des dels teus ulls on dansen
espurnes de petits misteris
a punt de desvetllar-se
recupero esperances que no entenen per què...
ni els cal.
Si la paraula que jo escric i tu llegeixes
fa un pont de llum on es desfan distàncies
tot té sentit: els dubtes que m'amaren
les lletres que a voltes se'm barregen
les inquietuds pregones del meu somni
i la força que amb força sorgeix de tot plegat
i malgrat tot.
Trenquem crisàlides i amb delicades ales
encetem, tot per tu, un món de colors tendres
des dels teus ulls on dansa l'Esperança.

LLIURE I EXTRAVIADA

“Reconeix els teus límits.
No pots saltar l’abisme del dolor
pujar l’escala que no té graons
ni caminar la corda fluixa sense dur paraigua.
No oblidis mai que s’ha de treballar
guanyar la vida que et van regalar
i que fins i tot pagant Sant Pere canta!”
El lladruc dels gossos de la por
udola i creix en la nit fosca
mentre una dona de sal i sol, de cel i mar,
de lluna i aigua clara
despulla els seus sentits i s’obre al vent.
Una altra Veu, la de la Vida, canta:
“Escala roques, camina llunyanies, estripa enigmes
i silencis: crida, balla, arrossega límits, viu i juga.
Tot el que t’és donat no té cap preu!”
La pluja et mulla l’ànima i el desenteniment
del temps que et toca viure esdevé llàgrima.
Conjures la consciència en aquesta època estranya
mentre l’estranyesa es fon amb l’aire
xiulant d’urgència en huracà d’arrels.
I tota tu ets fulla i branca i fruit i flor
I pluja i tremolor... Lliure i extraviada.

LLIBERTAT SENSE FIANÇA

Tinc un sofà, un televisor, ordinador,
equip de música, una taula, cadires i catifes
i figuretes rares.

Taula petita, coixins, cortines, una vaixel·la blanca...
i em sobra tot, m'ofega tot,
el sostre, les parets i la teulada.

Jo vull tenir per casa una cabana
que albiri el cel, que albiri el mar
amb foc de cendra viva, amb terra clara
i llum de sol i poca cosa més.

No vull ser com l'ocell que dins la gàbia
té por del món i plora més que canta.

No vull tenir res més que l'esperança
que remou el meu ser fins a l'essència
i m'empeny, m'arrossega i em decanta
a la part més viva de la vida.

Jo no vull tenir res. Vull viure i ser
un glop vermell del vi més bo,
aquell que escalfa l'ànima i fa més suau el dubte.

I mirar el joc dels déus, demanar paraula...
si me'n donen, només dir que em sobra tot
m'ofega tot, menys aquest vol urgent
de llibertat sense fiança.

Si m'escollies un nom
no em diguessis el que tinc.
Si em diries Alegria
caminaria pel poble
llegint-ne tots els racons.
O si em diguessis Tristesa
respondria: no sóc jo!
Tal vegada em dic Silenci
perquè encara no he nascut
–aquesta que parla i parla
m'ha robat capa i escut–
Jo vinc d'una guerra llarga
la que lliuro entre Jo i Tu.

Jo sóc Tu: mirall de llum.

SOTA ELS ESTELS

EL DESPERTAR DE LA PRIMAVERA

Caminant pel bosc enmig de l'arbrada
em plau la sentor de l'herba mullada
i el trepig suau de fulles humides
que el fred de l'hivern les manté adormides.

El crit d'un ocell vetllant la fillada
fa més viu el bosc, la tarda és callada,
ni una fulla es mou, ni el vent l'amanyaga.
Silencis ben purs a dintre l'obaga.

És temps de dolçor, l'hivern s'acomiada
ben a poc a poc l'estora daurada
es farà d'herbei de nova brotada
i els arbres valents prendran nova saba.

TU, LA MEVA LLUM

Si m'enduià la lluna
quan et somniava a tu,
prou sé per què seria:
la llum que ella tenia
t'il·luminava els ulls.

Si l'estel que et portava
perdia el seu esclat,
prou sé per què seria:
la llum que desprenies
fonia el seu brillar.

Si el meu anhel en somnis
es feia realitat,
prou sé per què seria:
tu hi eres cada dia
lluïnt al meu costat.

VIATGE A LA MEMÒRIA

Passejo pels racons de la memòria
de puntetes només, per no ser vist;
hi cerco la veritat a cada història,
recolo si el moment és massa trist.

Voldria d'aquell temps records triar
que em fessin més xiroi l'avui i l'ara
tot agraint poder-los recordar.

M'aferro a alguns moments de placidesa
i m'envaeix els ulls la melangia
perquè he viscut instants de gran bellesa,
altres també segur sense alegria.

Potser retrobaré d'espurnes d'aquell foc
caliu que em reconforti i m'endolceixi
aquest racó de món on ara em moc.

M'aturo en el lllindar del meu silenci
que és el que em cal per fer camí a l'ahir
i aquest replà de pau fa que ara pensi
que em calen noves forces per seguir.

Aquest espai em duu la serenor
i el vull fruir com mai a l'esperit
per creure'm que aquest temps és el millor.

LLAOR AL SOL

Mentre neix el dia, oh sol...

Els astres del teu cel resten atents
minvant els seus fulgors ben a toc d'alba
mentre mandreja l'aire a l'hora balba
i quan s'acosta el gran moment del teu esclat
tu pintes el blau cel de groc i malva.

Sol que dones vida al camp...

Les espigues de juny com t'amanyaquen
i es vesteixen de groc enjogassades
et miren tot dansant i fent onades
i guarden el seu fruit fet d'il·lusions,
de raigs de llum i de dolces besades.

Tu sol, mentre mires el mar...

El gran mirall de blau ondula l'aura
del teu esguard lluent de mil fulgors
tot fent bocins menuts de molts colors
i cada onada et gronxa i t'agombola
i serva el teu escalf tal com l'aimant gelós.

A l'hivern, oh sol, com t'enyorem...

Si blanc és el paisatge quan l'hivern
va fent el seu camí per les muntanyes
i l'aire glaça arreu fins les entranyes
cada manoll de verd que neix al camp
per dur-nos l'escalfor tu prou t'hi afanyes.

Quan te'n vas a la posta, mercès, oh sol...

I a l'hora baixa el teu fulgor com foc
els dona a les muntanyes tocs de plata
i a cada bri de cel el roig hi esclata,
cent mil matisos li donen color
per fer-te el comiat i l'hora grata

ESPERANÇA

Encara espero
i sé que espero en va
aquell bocí de llum
que es despenjava
del riure dels teus ulls
enamorats...

I no sé si ara
que ja ets ben lluny
no pas en la distància
m'arribaran guspires
del foc tan abrandat
que ens envoltava.

I a cada galta
hi guardo la dolçor
del bes que em regalares
aquell primer...
i els altres, que foren
la penyora d'amor etern
que em prometeres.

Qui sap quin altre port
navega avui el teu vaixell
i si les aigües li seran propícies
per fer canviar el seu rumb
fins retornar-te.
Ja sé que espero en va
però encara espero...

CLAMS

Escric des del sorral
d'aquesta platja immensa
d'àrids perquès
i raons indestriables
mentre la meva barca
espera pacient
que el temps s'encalmi.

Onades gegantines
colpegen sens repòs
el més mínim esforç
per seguir dempeus
damunt sorres roentes.

Temps inclement
d'un present que
malgrat tot,
segueix impertorbable.

Un anar i venir
d'indecisions
cap un futur incert
i un munt d'esperances
que són inassolibles.

Fins quan?

AVUI, LA SERENOR

Ombres arreu són ara el meu paisatge,
quanta foscor transpira aquesta nit!
He fet camí pel jorn sense equipatge
només amb fantasies m'he guarnit.

Moments viscuts deixant nua la pensa
buidant el cor de tot el que no vull
i cloc el dia amb una pau immensa
sense quefers ni res que em faci embull.

A cada pas que faig tot apropant-me
a la calma d'un somni sense fi
m'adono que aquest temps pot regalar-me
dolçors de mel si el sé viure i gaudir.

FANTASIES

Em vestiré de lluna
per pintar-te la nit
tal com la vols, i
inundaré de rajos
els teus espais obacs
fins a vessar. Lluïssors
d'argent trenats
amb fils de pau
ocuparan l'espai
buit fins llavors.
Només tu i jo
els gaudirem.
Fantasies engendrades
a l'estança de l'amor,
tan sols per a tu.

CAPVESPRE DE FOC

Avui que aquest capvespre
se'n va vestit de foc
tot enyorant el dia
que ha estat tan lluminós,
li prendré un xic de brasa
al groc de l'horitzó
perquè il·lumini sempre
aquells obacs del cor.

I si mai hi manca
la flama del conhort
li ofrenaré aquell astre
que pren relleu al sol.

Que l'esperit exulti
amb tant de resplendor
que en cap indret de l'ànima
ja mai s'hi faci fosc.

LA VEU DE LA MASIA

Torno a sentir la veu
d'aquell antic paisatge,
ronca i cansada.

Sento la inútil queixa
ofegada pels greus brogits
dels habitants que avui l'ocupen,
tan insensibles
que no han deixat ni un borrall
d'aquella bella imatge.
Sota terra romanen
encara amb pell calenta
testimonis fidels
de l'ancestral estança.
Inanimats objectes
que ja dormen sens retorn
el son etern.

Encara avui, d'ençà
d'aquells desoris,
recorro aquells verals
amb l'esperança de
situar-me en el lloc
on hi arrelaren
un munt d'il·lusions
i, en silenci, a peu dret
poder entonar
un cant de desplaença.

Mes, ja ni puc
i potser ja ni vull
recompondre l'espai
tan meu... perquè
en algun racó de l'esperit
el sento encara viu
com aleshores.

VETLLANT LA NIT

Era com un sospir suau
el bes del ventijol
d'aquella nit d'estiu.
Jo, a les palpentes resseguia
la nit que tremolava
damunt de cada estel.
Un devessall de sensacions
maldaven per marcir
la placidesa d'aquells
moments, mes, la ment
cercava aquell punt íntim
de pau, de serenor...
De tots i de ningú
és el bell espectacle
de cada nit, però avui
l'abraçaré fins a fer-la meva.

ULLS DE MAR

Tota la mar és als teus ulls
i si sóc navegant a la deriva
voldré arribar al teu port
amb aigües encalmades
i amb una brisa suau...

I plantaré els meus remes
damunt la sorra humida
i gaudiré del teu esguard
fins a sentir-me ple de tu
i buit de mi, per sempre.

HAIKUS A LA VIDA

Com un enigma
desembullem la vida
per fer-la amable.

Des dels inicis
sempre cercant un somni
trenquem barreres.

Petits refugis,
del terrenal desordre
volen salvar-nos.

Potser cercàvem
el raig d'una font calma
per sadollar-nos.

En hores baixes
acaronem un somni
que ens reconforti.

I si fa falta
tenim la fantasia
que tot ho cura.

I quan s'acabi
el temps que se'ns regali
plegarem veles.

Segon premi
Grup F

**Montserrat
Riera
Rojas**

HI HA RES MÉS QUE L'AMOR?

Ah! L'amor...

Creu-me si et dic
que el foc que crema
té la frescor
d'aquell poema
antic, color
verd i crema.
Guspireig confús
que encén la flama
de l'amor més pur.

Vull creuar el dits
per fer un conjur
i amb el poema
encès, que crema
i amb el record
més verd que esmena
tot vestigi de dolor,
salvar la flama
i guarir l'amor.

Eh? L'amor...

En tinc prou amb un: què et passa?
En tinc prou amb un: ja et trobes bé?
Si passa que els llavis em besa ja en tinc prou.
Sí, ja em trobo bé,
prou per, de nou, sortir d'aquest maleït pou.

I l'amor?

De què són fets
els afectes?
de lluna
de sol
de sal
de mar
I els desitjos,
de què són fets?
de mar
de sol
de sal
de lluna

Oh, l'amor!

T'ESTIMO!
i el cor que
amb l'ànima
ben fort
per dir-te
i tendres
senzills
sincers
i de mots
de versos
escala
dalt d'una
M'enfilo

Uh... l'amor!

Plou al cor.
Una pluja intermitent
que neteja sentiments,
els deixa on són
però molt més nets,
els treu la pols,
els estova, els encongeix.
I després de l'aiguadeix,
surt el sol.

Ai, l'amor!

No més paraules inútils
que van escampant recels.
Només l'essència del gest
allunyant pensaments fútils.

No més retrets infidels
que se'ns claven com espines.
Només mots blancs i taronges
traduint tots els anhels.

No més tristor, no més ombres,
no més neguit ni foscor.
Només fulgor, només força,
només vida i esplendor.

Ei! L'amor

Ple de molt
molt de res
res d'això
ple de res.
Ple d'amor
mort de tot
tot o res
ple de tot.
Ple de mots
mots d'amor
mort de res
ple de mort.
Ple de buit
buit del tot
tot ho vull
ple de tot.
Ple de fort
fort o fluix
fluix i fort
ple de fluix.
Ple de plor
plor del cor
cor ferit
ple de cor.
Ple de por
por de tot
tot per mi
ple de tot,
ple de cor,
ple d'amor,
ple de molt,
ple de tu.

Hi ha amor

Es mou inquiet,
la boca gran
està cercant.

Vol beure llet,
busca amb delit,
s'amorra al pit.

Està impacient,
amb fruïció
xucla el mugró.

Els punys tancats,
els ulls atents,
mira plaent.

Pont de l'amor,
font d'aliment,
d'agraïment.

Font de l'amor,
deu d'escalfor
brolla claror.

Xop d'amoretetes,
ben arraulit,
queda adormit.

Junts mare i fill
un fil molt blanc
fa el món brillant.

Oi? L'amor...

M'abelleix l'escalfor d'una besada.
Sóc una platja humida al capvespre,
sóc la lluna reflectida al mar de l'enyor,
sóc una cançó de melodia intricada.

Em deleixo per l'ardor d'una mirada.
Ets un volcà potent que esclata amb força,
ets el sol imponent i omnipresent,
ets una música que sedueix l'albada.

Friso per una carícia enamorada.
Som un bosc de rels que s'entrelliguen,
som estrelles dobles, blaves, espitllants,
som una simfonia de pells inacabada.

Ui, l'amor...

Comencem parlant de flors
i l'aroma ens omple els cors.

Podem predir quin temps farà
però no sabem què ens farà el temps.
Posem les coses al seu lloc,
si és que hi ha un lloc on col·locar
els desitjos i els records i
el reguitzell de sentiments
que ens fan com som.
I plorem quan la tristesa
l'ànima forta ens ofega.
I riem perquè sabem
que és boníssim pels pulmons.
I, amb un gest que coneixem
som a casa, al mar, al cel.

Comencem parlant de flors
i acabem sempre amb amors.

Poema en espiral

En el caní em trobo un mot i m' aixoplugo, em trobo una paraula i m'hi enganxo, em trobo un vers i m'hi aferro. Em trobo un poema i em salvo.

que m'arrosseguen cap a un lloc d'aroma incert i arrifo el nas i crec que res no protegèix el cor corpiçes. I

H i ha onades a la meva ànima

The background of the page is filled with various letters (O, M, R, A, S, E, Z, E) arranged in circles with dashed borders, resembling scattered coins or tokens. The letters are in a stylized, outlined font.

Mostra
Literària del
Maresme
XXVIII

A dark grey circular graphic with a dashed white border, positioned in the lower right quadrant of the page.

Reglament

BASES DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2011 (XXVIII edició)

1. PARTICIPANTS

1.1 Hi haurà sis grups repartits de la següent manera:

Grup A: de 6 a 8 anys.

Grup B: de 9 a 11 anys.

Grup C: de 12 a 14 anys.

Grup D: de 15 a 18 anys.

Grup E: de 19 a 25 anys.

Grup F: de 26 en endavant

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real de l'autor de les obres el 30 d'abril del 2011.

2. OBRES CONCURSANTS

2.1 En tots els grups hi haurà les modalitats de poesia i de prosa.

2.2 Els treballs hauran de ser individuals, escrits en català i totalment inèdits.

2.3 Només s'acceptarà una obra per categoria, modalitat i participant.

3. CARACTERÍSTIQUES

3.1 El tema és lliure.

3.2 En prosa, l'extensió ha de ser inferior a 5 DIN-A4 per als grups A, B i C. Pel que fa als grups D, E i F, l'extensió mínima ha de ser de 5 DIN-A4 i la màxima serà de 15 DIN-A4.

En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

3.3 Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara, espai entre línies 1,5 i cos de lletra verdana 12.

3.4 Els treballs tècnics i científics queden exclosos de la present convocatòria.

3.5 A més de l'obra original, calen 4 còpies de cada treball presentat a concurs.

3.6 Només el primer i el segon premi de cada grup i modalitat de la fase local passaran a la fase comarcal.

A la fase comarcal, s'hi poden presentar un màxim de **dues obres de cada grup i modalitat per municipi**; per tant, el nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint-i-quatre.

Es retornaran les obres a tots aquells municipis que en presentin més de les indicades per tal que enviïn el nombre màxim d'obres.

3.7 En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local, serà la regidoria de Cultura o aquella que determini el propi ajuntament la que haurà de fer la selecció dels treballs presentats, de manera que el nombre màxim de treballs presentats a la Mostra serà de 24, dos per cada grup i modalitat.

4. PLIQUES

4.1 Les obres han d'anar signades amb un pseudònim o un lema especificant l'edat i el grup al qual pertany.

4.2 Cada obra ha d'anar acompanyada d'un sobre tancat on s'indiqui: "XXVIII Mostra Literària del Maresme", el pseudònim o lema, i dins del sobre hi ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor/a i **fotocòpia del DNI o document anàleg** (en el cas dels grups D, E i F).

4.3 En cas de no viure habitualment al Maresme caldrà **especificar el tipus de vincle amb la comarca.**

5. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

5.1 Un mateix autor no pot presentar originals en més d'una població; en cas contrari, quedarà desqualificat.

5.2 Els ajuntaments que organitzin la fase local de la Mostra han d'exposar a les seves bases quina serà la data límit per poder presentar els treballs concursants, data que haurà de ser, com a mínim, una setmana anterior a la data límit fixada per a la fase comarcal.

5.3 La data límit per la presentació dels treballs concursants a la fase comarcal serà el dia **1 de juliol del 2011.**

5.4 A més de les còpies en paper, **les obres s'han de presentar en format digital.**

En cas que les obres guanyadores hagin passat per **correcció de català** per poder fer una publicació local, els ajuntaments n'informaran el Consell Comarcal del Maresme i les trametran a la fase comarcal ja corregides.

6. PREMIS

6.1 A banda dels premis que cada ajuntament organitzador pugui concedir a nivell local, els premis de la Mostra a nivell comarcal consistiran en un primer premi i un segon premi, si s'escau, per cada grup i modalitat.

6.2 Els premis seran, com a mínim, els següents:

	Primer premi Poesia/ Prosa	Segon premi Poesia/ Prosa
Grup A	100€ en llibres per modalitat	50€ en llibres per modalitat
Grup B	120€ en llibres per modalitat	60€ en llibres per modalitat
Grup C	200€ en llibres per modalitat	100€ en llibres per modalitat
Grup D	450€ en metàl·lic per modalitat	225€ en metàl·lic per modalitat
Grup E	550€ en metàl·lic per modalitat	275€ en metàl·lic per modalitat
Grup F	650€ en metàl·lic per modalitat	355€ en metàl·lic per modalitat

Els premis superiors a 300 euros estan subjectes a un 18% de retenció.

6.3 El jurat podrà deixar desert algun dels premis o lliurar algun accèssit, depenent del seu criteri.

6.4 El mateix dia que es faci públic el veredict del jurat es lliuraran els premis als treballs guanyadors.

7. JURAT

7.1 Cada municipi nomena el jurat que qualifica els treballs locals, i l'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal designen els membres del jurat en la fase comarcal.

7.2 El jurat de la fase comarcal ha d'estar format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat seran persones vinculades al món cultural de la comarca.

7.3 El jurat té com a principals funcions:

- Valorar les obres presentades en la fase comarcal de la Mostra.
- Dictaminar les obres guanyadores.
- Elaborar per escrit el veredict de les obres guanyadores i fer-ne el lliurament al Consell Comarcal del Maresme
- Resoldre, si s'escau, qualsevol aspecte en relació al veredict.

7.4 El jurat, tant el local com el comarcal, pot declarar desert qualsevol dels premis oferts si la qualitat dels treballs així ho requereix.

8. VEREDICTE

8.1 El veredictes del jurat es farà públic en el lloc i hora a determinar per l'ajuntament amfitrió d'acord amb el Consell Comarcal del Maresme, amb prèvia comunicació als ajuntaments participants. Els premis seran lliurats en el mateix acte.

9. ACLARIMENTS

9.1. Les obres que resultin guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet. Les obres presentades no seran retornades.

9.2 Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i els seus autors tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.3 La propietat de les obres presentades serà dels seus autors, però el Consell Comarcal del Maresme es reserva el dret de fer una primera publicació de les obres presentades, a més de poder reproduir-les, total o parcialment, en publicacions posteriors o en edicions pròpies del Consell Comarcal del Maresme, fent-ne referència a l'autor.

9.4 Un cop fet públic el veredictes, les obres guanyadores de la fase comarcal de la Mostra poden ser publicades a la pàgina web del Consell Comarcal (www.ccmaresme.cat).

9.5 Les obres (i còpies) presentades a la fase comarcal no es retornaran, hagin estat premiades o no de la fase comarcal.

10. ALTRES DISPOSICIONS

10.1 L'ajuntament amfitrió serà el responsable de l'organització i finançament de l'acte de lliurament dels premis, que haurà de tenir el vist-i-plau del Consell Comarcal del Maresme.

10.2 Qualsevol imprevist serà resolt pels membres del jurat de la Mostra amb el suport dels tècnics del Consell Comarcal.

10.3 Es considera incidència qualsevol esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, la resolució del qual no estigui prevista en aquestes bases, excepte els aspectes vinculats al veredictes que seran resolts pel jurat.

10.4 El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

ACTA DEL JURAT

Un cop valorades les obres presentades a la fase comarcal de la XXVIII edició de la Mostra Literària del Maresme, el jurat format per Sr. Joan Abril Español, Sr. Jordi Bonet Beltran, Sr. Joan Casanovas Ros i Sr. Jaume Prat i Fabregat i reunits en data 19 de setembre de 2011, a Vilassar de Dalt, decideix premiar els següents participants relacionats a continuació:

GRUP A – PROSA

1r premi:

L'electró viatger

Autor: Adrian Novo

Població: Cabrils

2n premi:

En Martí i la guitarra que parlava

Autora: Lara Parera Pujadas

Població: Arenys de Munt

GRUP A – POESIA

1r premi:

El meu coixí

Autora: Ester Anglas Graupera

Població: Arenys de Munt

2n premi:

El llapis i la maquineta

Autora: Maria Lagunas Masferrer

Població: Cabrils

GRUP B – PROSA

1r premi:

El ganivet hippie

Autora: Marina García

Sarmiento

Població: Arenys de Mar

2n premi:

El misteri del far

Autora: Mireia Paniagua Sánchez

Població: Montgat

GRUP B – POESIA

1r premi:

L'horitzó

Autor: Carlos Reverter

Domínguez

Població: Alella

2n premi:

Les 4 estacions

Autora: Anna Corbera Poch

Població: Arenys de Munt

GRUP C – PROSA

1r premi:

Dues cullerades d'amor i un bon grapat de petons i llibertat

Autora: Mireia Palos Figueras

Població: Vilassar de Mar

2n premi:

Els números perduts

Autora: Claudia Jara Boguñà

Població: Premià de Mar

GRUP C – POESIA

1r premi:

Món d'oblit

Autor: Marçal Nonell Ruscaleda

Població: Tordera

2n premi:

M'encanta llegir

Autora: Judith Casanovas Roma

Població: Alella

GRUP D – PROSA

1r premi:

Perdudes telefòniques

Autora: Maria Andreu Reija

Població: Alella

2n premi:

Història d'una decisió

Autora: Aina Garí Soler

Població: Arenys de Mar

GRUP D – POESIA

1r premi:

Quan el món es torna boig

Autor: Joaquim Ortiz de Haro

Població: Alella

2n premi:

Una llàgrima

Autora: Paula Jara Boguñà

Població: Premià de Mar

GRUP E – PROSA

1r premi:

Una taula, dues copes,
tres cadires

Autor: Sergi Gallego Vila

Població: Cabrils

2n premi:

El meu últim desig

Autora: Andrea Cárdenas Burgos

Població: Premià de Mar

GRUP E – POESIA

1r premi:

Declivi

Autor: David Martos Mompart

Població: Vilassar de Mar

2n premi:

Dringuen cristalls c

Autora: Primitiva Reverter Otón

Població: Tiana

GRUP F – PROSA

1r premi:

Quan no entra la llum

Autora: Esther García Nicolàs

Població: Montgat

2n premi:

La dona del mar

Autor: Quim Calvo Vergés

Població: Argentona

GRUP F – POESIA

1r premi:

Sota els estels

Autora: Mª Teresa Reyner

Romaguera

Població: Tordera

2n premi:

Hi ha res més que l'amor?

Autora: Montserrat Riera Rojas

Població: Teià

Participants:

Alella · Arenys de Mar · Arenys de Munt · Argentona · Cabrils
· Caldes d'Estrac · El Masnou · Montgat · Premià de Mar ·
Sant Vicenç de Montalt · Teià · Tiana · Tordera · Vilassar de
Dalt · Vilassar de Mar

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

Edita: Consell Comarcal del Maresme
Impressió: Fargrup
Correcció: Ester Sancho i Alòs